

ஆ த் தி சூ டி

உரையும் கதைக்குறிப்பும்

இவை

வாழ்தடை . சீவங்கடராம சாஸ்திரிகள்

எழுதியன

முன்றவது பதிப்பு

ஆர் கணபதி அண்டு கம்பெனி

பிரம்பூர், சென்னை

1919

All Rights Reserved]

[விலை அலகு 5

ஆத்திசூடி, உரையும் கதைக்குறிப்பும்.

கடவுள் வாழ்த்து.

ஆத்தி சூடி அமர்ந்த தேவனை
ஏத்தி பேத்தித் தொழுவோம் யாமே.

(பதவுரை.) ஆத்தி-ஆத்தி (மலர்மாலையை), சூடி-அணிந்தவரான (சிவபெருமான்), அமர்ந்த - விரும்பின, தேவனை - (விநாயக) மூர்த்தியை, ஏத்தி ஏத்தி - பலமுறையும் துதித்து, யாம் - நாம், தொழுவோம்-வணங்குவோம். ஏ - அசை.

கதைக்குறிப்புகள்.

1. முன்னொரு காலத்தில் அயோத்திப் பட்டணத்தில் தசரதர் என்று ஒரு பெரிய அரசர் இருந்தார். அவர் கோசலநாட்டுக்குத் தலைவர். உலகத்துக்குச் சக்ரவர்த்தி. அவருக்கு இராமன், இலங்கமணன், பாதன், சத்ருக்னன் என்று நான்கு புத்திரர் பிறந்தனர். அவர்களில் இராமன் மிகவும் நல்லவன். அடக்கமும் பொறுமைபும் உள்ளவன். தாய் தந்தைகளின் கட்டளைகளைத் தவறாமல் செய்பவன். அவன் வசிஷ்டர், விசுவாமித்திரர் என்ற இரண்டு முனிவர்களையும் அடுத்து அவர்களிடத்தில் எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் குறைவில்லாமல் கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தான். பின்னர் மிதிலைக்கரசன் மகனான சீதை என்பவள் அவனுக்கு மனைவியானாள். அவள் உத்தம ஒழுக்கங்களுக்கு உறைவிடமானவள்.

தசரதர் ஒரு சமயத்தில் இராமனுக்கு இராஜ்ய பட்டாரிவேகம் செய்ய முகூர்த்தம் நிச்சயிக்கிருந்தார். எல்லார் காரியங்களும் சித்தமாகி விட்டன. பட்டணம் முழுவதும் அலங்கரித்தாயிற்று. அப்பொழுது கைகேயி என்ற அவன் சிறிய தாயார் அம்முகூர்த்தத்தைத் தடுத்து அன்று அநிகாபையில் அவனை நோக்கி, “இராமா! நீ நல்லபிள்ளை; உன் தந்தை சம்மதத்தின்றி உனக்கு ஒரு சட்டகை இடுகிறேன்: நீ அகனைச் சந்தோஷமாகச் செய்யவேண்டுமே; இன்று முதல் பதினான்கு வருஷம் வரையில் நீ வனத்தில் வாசம்செய்; அதுவரையில் உன் தம்பி பரதன் அநியாதிக்கு அரசனாக இருந்துவரட்டுமே; நீ அப்புறம் அரசாட்சியைச் சொந்தமாகக் கொள்ளலாம்” என்று சொன்னார். இராமன் அவளை வணங்கி, “ஆம்மா! அநற்கென்ன தடை; பெற்றவர் கட்டையைப் பிள்ளைகள் தள்ளமாட்டார்கள்; அதுதான் அவர்களுக்கு பெரிய தருமம்: என் கடமையை நான் சந்தோஷமாகச் செய்கிறேன்” என்று சொல்லி மனைவியை விட்டுப் போய், தம்பி இலக்ஷ்மணனோடும் அப்பொழுதே புறப்பட்டு வனத்துக்குச் சென்றுவிட்டான்.

பிற்பாடு, வனத்தில் பரதன் முதலானவர் வந்து பல வானு பணிகளை வேண்டியும் கூட அவன் தவணை முடிவதற்குள் திரும்பவேயில்லை. பதினான்கு வருஷத்தையும் வனத்தில் சந்தோஷமாகக் கழித்துப் பெரிய கீர்த்தியை அடைந்தான். அதலால், நாமும் இராமனைப்போல நமது கடமைகளான தரும காரியங்களைச் சந்தோஷமாகச் செய்ய விரும்பவேண்டும். இராமாயணம்.

அறம்செய விரும்பு.

அறம் - (உன் கடமைமான) தரும காரியங்களை, செய - செய்வதற்கு, விரும்பு - (நீ) ஆசைப்படு.

2. அந்நாளில் அதனைப்புகழில் சிறுநராம்புரன் பாண்டு என்று இரண்டு அரச சகோதரர் இருந்தனர். சிறுநராம்புரன் யாது நரிபோலவன் முதலான நூறு புகழிரரும், பாண்டிபுலம் தருமபுத்திரன் முதலான ஐந்து புகழிரரும் பரிமதார்ப்பன் நரிபோலதான் முதலானவர் போலரசு, பொருமை முதலான பாக்குணங்களுக்கு உலகவிடமாக வளபுகழர் தருமன் முதலானவருக்குப் பரிமத வளவன்று பெயர். இவாகப் பாக்குணங்களுக்கு நீதியைப்போல வளபுகழரசன் ஒரு சமயத்தில் நரிபோலதான் கெட்ட எண்ணத்தினால் பாண்டவர்களுடைய வலரசு செல்வங்கலையும சூதில் அபகரித்துக்கொண்டு, இராஜ சபையில் அவர்களைப் பலவாறு இகழ்ந்து பேசினதுமல்லாமல், அவர்கள் மனைவியான பாண்டசாலியை அனைவருக்கும் முன்னின்று அந்நாழ்த்து வந்தாடமானபந்தமுடி செய்தான்.

அதனைக் கண்டு மாநகிரந்தில் பாரன் முதலான பாண்டவ சகோதராக அடக்கப் கோபமொராண்டு 'நரிபோலதனை இப்பொழுதே கொன்று விடுகிறோம்' என்று தங்கள் கரந்தினுள்ள அபுதங்களை உயரத்தாக்கினார்கள். ஆனால், மூத்தவரான தருமபுத்திரர் மாத்திரம் கொடியமுடி கோபம் செய்யவில்லை. அவர் மிகவும் நாந்தமாகச் "சகோதரர்களே! பொறுததுக் கொள்ளுங்கள். இஃது உங்கள் கோபத்திற்குச் சமயம் அன்று; மற்றொரு சமயத்தில் கோபங்களையும் அபுதங்களையும் உபயோகித்துக் கொள்ளலாம்" என்று சொல்லி அவர்களை அடக்கி உயர்ந்த கீர்த்தியை அடைந்தார். அவர் உலகத்தில் இருக்கும் வரையில் பொபம் கொண்டதேயில்லை. ஆதலால், தரும புத்திரரைப்போல நாமும் எப்பொழுதும் கோபத்தை அடக்கவேண்டும்.

மகாபாரதம்.

ஆத்திரேய

ஆறுவது சினம்.

ஆறுவது - தணியவேண்டியது, சினம் - கோபமேயாகும்.

—

3. சோழநாட்டில் கம்பர் என்று ஒரு பெரும்புலவர் இருந்தார். தமிழ்காட்டு மழவேந்தரும் தவிசகரவர்த்தி என்று அவருக்குப் பட்டமும் வரிசையும் அளித்திருந்தார்கள். அவர் ஒரு சமயத்தில் குமார குலோத்துங்கன் என்ற சோழ மன்னவனோடு மனஸ்தாபப்பட்டு அவன் நாட்டைவிட்டு வெளியில் சென்றுவிட்டார். நடுவழியில் அவருக்குப் பசி அகிரித்தது. அப்பொழுது கொல்லையில் ஏர் உழுதுகொண்டிருந்த ஒரு குடியானவனுக்கு அவன் மனைவி சாப்பாடு கொண்டு வந்தாள். கம்பர் அவனிடம் சென்று தமக்குக் கொஞ்சம் சாப்பாடு கரும்படி கேட்டார். அக்குடியானவன் 'ஐயா! தங்களுக்குக் கொடுக்கப்படியான பந்த சாப்பாடு என்னிடம் இல்லை; எழைகளின் பசியைத் தணிக்கும் எளிய சாப்பாடு தான் இருக்கிறது; வாருங்கள்! தருகிறேன்' என்று இன் சொல் சொல்லித் தன் சாப்பாட்டைக் கொடுத்தான். கம்பர் அதனை அன்புடன் உண்டு களைநீர்ந்து அவனை வாழ்த்திப்போனான். பிற்பாடு, குடியானவன் திலத்தை உழுதையில் பொன்னும் வெள்ளியும் நிறைந்த ஒரு பெரும் புதைபல் கிடைத்தது. அவன் அதனைக் கம்பர் அறுகிராமம் என்று சொல்லி வீட்டுக்கு எடுத்துக்கொண்டு வந்தான். ஆதலால், நாமும் நமமிடத்தில் வந்து இரப்பவர்களுக்கு உதவக்கூடிய பொருள்களை இல்லை என்று ஒளிக்கலாகாது.

விகோதாசமஞ்சரி.

இயல்வது கரவேல்.

இயல்வது-கொடுக்கக்கூடியதை, கரவேல்-(நீ இரப்பவர்களுக்கு) ஒளிக்காதே.

—

4. நெடுங்காலத்துக்கு முன்னர் மகாபலி என்று ஒரு அரசு சக்ரவர்த்தி இருந்தார். அவர் நல்லொழுக்கம் நிறைந்தவர். ஒரு சமயத்தில் அவர் யாகம் செய்து கொண்டிருந்தபொழுது ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு மிகவும் சிறிய வாமன வடிவத்தோடு சென்று 'ஐயா சக்ரவர்த்தியே! நான் அந்தணகுலம். தவம் செய்வதற்கு என் காணினால் மூன்று அடிக்கொண்ட நிலத்தைத் தம்மிடத்தில் தானம் பெற்றுச் செல்ல வந்திருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். பலிசக்ரவர்த்தி 'அளிக்கிறேன்; பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்று பதில் கூறினார். அப்பொழுது அங்கிருந்த சக்கிர பகவான் கும் மாணாக்கனாகிய பலிசக்ரவர்த்திக்கு 'இந்திம வன் பொய்வேஷம் பூண்டி வந்திருக்கிறான்; இஃகா இவ னுக்கு உண்ணவான் வடிவம் அன்று; இவனுக்குத் தாவம் தராடே; தரின் உனக்குத் துன்பம் சொக்தமாகும்' என்று சொல்லித் தடுத்தார். பலி அவர் வார்த்தையைக் கேட்க வில்லை. தாம் சொல்லிய வண்ணம் அவருக்குத் தாவம் பண்ணப்போனார். தானம் செய்யவர் பெற்றுக்கொள் கின்றவர் கையில் நீரை வார்த்து மகதிரம் சொல்லித் தந்த வது வழக்கம். சக்ரவர்த்தியும் அவ்வாறு நீர் வார்ப்பதற் குப் பாத்திரத்தை எடுத்தார். சக்கிரர் பழியின்மேலுள்ள அன்றினால் அப்பாத்திரத்தின் மூக்கில் சிறிய வடிவத்தோடு புருந்து துவாரத்தை அடைத்துத் தண்ணீர் விழுவாட் டாமல் தடுத்தார். ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அதனை அறிந்து தர்ப்பையினால் அத்துவாரத்தைக் குத்தி அதன் மூலமாக அவர் கண்களிலும் ஒன்றைக் குறுடாக்கினார். பின்னர்ச் சக்கிரர் கண்ணை இழந்து அவமானம் அடைந்து அங்கில் லாமல் துக்கத்தோடு மறைந்துபோனார். அவரைப்போல நாமும் பிறருக்கு ஒருவர் கொடுப்பதை 'வேண்டா' என்று தடுக்கலாகாது.

ஈவது விலக்கேல்.

ஈவது-(ஒருவர்) கொடுப்பதை, விலக்கேல்-(நீ) தடுக்காதே.

5. ஒருசமயத்தில் இந்திரன் சுவர்க்கத்தில் உள்ள சுதர்மை என்னும் சவையில் கொண்டுக்கொண்டிருந்தான். அந்தச் சவைக்கு எல்லாப் புண்ணியபுருஷர்களும் வந்து திரண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது இந்திரன் அங்கிருந்த பயாதி மன்னரை நோக்கி 'ஹய! நீங்கள் தவத்தில் யாருக்குச் சமானம்; உண்மையில் சொல்லுங்கள்' என்று சொன்னான். பயாதி யரசன் 'நான் தேவர்களையும் மனிதர்களையும் தவத்தில் மிகுதி யிருக்கிறேன்; எனக்குச் சரி யானவர் ஒருவரும் இல்லை; நான்தான் இப்பொழுது அவ்வரினும் உயர்ந்தவன்' என்று கருவம்கொண்டு கூறினான். அதனால், அவன் புண்ணியம் குறைந்து அப்பொழுதே நிலத்தில் விழுந்துவிட்டான். அப்புகழ் ஒரு கால்கூட அவன் சுவர்க்கத்தில் இருக்கவில்லை. அந்த அரசனைப்போல ஒருவன் தன் தவத்தையும் பொருளையும் அயலாரிடம் அகங்கரித்துப் சொல்லலாகாது. மகாபாரதம்.

உடையது விளம்பேல்.

உடையது-(நீ) உடைத்தாயிருக்கும் தவத்தை (அல்லது) பொருளை, விளம்பேல்-(பிறரிடத்தில் அகங்கரித்துச்) சொல்லாதே.

6. முன்னொருகாலத்தில் மிருகண்டு என்று ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவருக்கு மார்க்கண்டன் என்று ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். சோதிடசாஸ்திரிகளும் வேறு சில பெரியவர்களும் 'அந்தச் சிறுவன் தனது பதி னொருவது வயதில் அற்பாயுளாக இறக்கவேபோவான்' என்று சொன்னார்கள். அவ்விஷயம் மெள்ள மெள்ள மார்க்கண்டனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் மரணத்தை மாற்றிக்

உரையும் கதைக்குறிப்பும்

கொள்ள முடியாது என்று தெரிந்தும் கூட முயற்சி செய்யாமல் இருக்கவில்லை. சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயங்கள்தோறும் சென்று அவரைப் பக்தியுடன் வணங்கிப் பூஜைசெய்து வந்தான். திருக்கடவூரில் அவன் கடவுளைப் பூஜைசெய்து கொண்டிருக்கையில் தென்நிசைக்குத் தலைவனாகிய இயமன் எருமைக்கடாவின் மீது ஏறி வந்து மார்க்கண்டன்மேல் தனது பாசத்தை வீசி இழுக்கத் தொடங்கினான். அப்பொழுது சிவபெருமான் இலிங்கத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு வந்து இயமனைத் தமது காலினால் உதைத்துத் தள்ளிச் சிறுவனைக் காப்பாற்றினார். மார்க்கண்டன் கடவுள் அழகிராகத்தினால் எவராலும் தடுக்க முடியாத அந்தப் பொல்லாத மரணத்தையும் நீக்கிக் கொண்டுவந்தான். அவனைப்போல நாமும் எந்தக்காரியத்திலும் கடை சிவரையில் முயற்சியைக் கைவிடலாகாது.

ஸ்காந்தம்.

ஊக்கமது கைவிடேல்.

ஊக்கம் அது-(செய்யும் தொழிலுக்கான) முயற்சியை, கைவிடேல் - (நீ) கைவிடாதே.

—o—o—o—

7. ஸமுன்னர் வட இந்நியாவில் பாஸ்கராசாரி என்று ஒரு பண்டிதர் இருந்தார். அவர் பெண்ணுக்கு லீலாவதி என்று பெயர். அவளுக்கு இளம்பிராயத்திலேயே புருஷன் இறந்து போய்விட்டான். அப்புறம் லீலாவதி தன் பொழுதுபோக்குக்காகத் தந்தையிடத்தில் கணிதம் கற்று முடிவில் அந்தச் சாஸ்திரத்தில் பெரிய பண்டிதை ஆனாள். எல்லாச் சபைகளிலும் அவளுக்குக் கணிதசாஸ்திரத்தில் முதல் மரியாதை கிடைத்துவந்தது. பிற்பாடு, அவள் தன்பெயரால் லீலாவதி என்று ஒரு

* அது, பகுதிப்பொருள் விருதி. இங்ஙனமே 36, 56 க்கும் கொள்க.

கணித நூல் இயற்றிப் பெரும்புகழ் அடைந்தாள். அந் நூல் இங்கிலீஷ் முதலான பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்க் கப்பட்டிருக்கின்றது. லீலாவதி உலகத்தில் பிரசித்தி பெறுவதற்கு அவள் கற்ற கணிதசாஸ்திரமே காரணம் அல்லவா ?

இந்தியமாதர் சரித்திரம்.

6 முன்பு பாடலிபுரத்தில் வர்ஷன் என்று ஒரு உபாத்தியாயர் இருந்தார். அவரிடத்தில் பாணினி என்ற ஒரு மாணாக்கன் கல்வி கற்றுவந்தான். அவன் கல்வியில் மிகவும் மந்தன். அவனுடன் கற்று மந்தர் சிறுவர்கள் அவனைப் புத்தியில்லாதவன் என்று சொல்லிப் பரிகாசம் செய்வார்கள். பாணினி அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் வனக்குக்குச் சென்று தவம்செய்து கடவுள் அருளால் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் வாய்ப்பண்டிதன் ஆனான். பிற்பாடு, அவன் உயர்ந்த இலக்கணம் ஒன்றை எழுதிக்கொண்டுவந்து பாடலிபுரத்தில் இருந்த வராகி முதலான மகாபண்டிதர்களையும் வென்று அவ்விளக்கணத்தைத் தன்பெயரால் உலகத்தில் பரவலாக்கினான். அதற்குப் பாணினி இலக்கணம் என்று பெயர். இப்பொழுதும் கூட வடமொழிக்கு அந்த இலக்கணம்தான் உயர்ந்ததாக இருந்துவருகின்றது. அதலால், கணிதத்தையும், இலக்கணத்தையும் ஒவ்வொருவரும் இகழாமல் கற்றுப் பண்டிதர் அகவேண்டும்.

கதாசரிச்சாகரம்.

எண்ணெழுத்து இகழேல்.

எண்-கணிதநூலையும், எழுத்த - இலக்கணநூலையும், இகழேல்- (நீ) இகழ்ச்சி பண்ணாமல் (கற்றுக்கொள்.)

8. அயோத்திப்பட்டணத்தில் ஆரிச்சந்திரன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் ஒரு சர்பத்தில் தனது நாடு நகரங்களையும், அரசையும் விசுவாமித்திர முனிவ

ருக்குத் தர்னம் பண்ணிவிட்டு மனைவியோடு காசிப்பட்டணம் போனான். அப்பொழுது அவன் அம்முனிவருக்குக் கொஞ்சம் பொன் கடன் தரவேண்டியிருந்தது. அந்தத் தொகை அவ்வளவு பெரியதும் ஆன்று ; காசியரசனிடத்திலாவது தன்மாமனாகிய மதிதயமன்னவனிடத்திலாவது அந்தப் பொன்னை மிகவும் எளிதில் பெற்று முனிவர் கடனைக் கொடுத்திருக்கலாம். ஒருவரிடத்தில் இல்லை என்று கைநீட்டிப் பெறுவது தனக்கு என்னைக்கும் இகழ்ச்சியாகும் என்று அவன் தன் மனைவியை அந்தணருக்கு அடிமையாக்கியும், தான் ஒரு பறையனுக்கு அடிமையாகியும் பொன்பெற்று முனிவர் கடனைக் கொடுத்தான். ஆதலால், ஒருவர் கஷ்டகாலத்தில் கூடப் பிறரிடம் சென்று இல்லை என்று யாசகம் செய்யலாகாது. மகாபாரதம்.

ஏற்பது இகழ்ச்சி.

ஏற்பது-(ஒருவரிடத்தில் சென்று இல்லை யென்று யாசிப்பது, இகழ்ச்சி - இழிவாகும்.

9. சந்திரகுலத்தில் ரந்திரேவர் என்று ஓரசர் இருந்தார். அவர் 'உடல் நிலையற்றது ; தருமம் ஒன்று தான் நிலைபெற்றது' என்று தெரிந்துகொண்டு, தம்மையிரும்பிவந்த யாசகர்களுக்கு இல்லை என்மூலம் எல்லாவற்றையும் விருப்பத்தோடு கொடுத்திவிட்டுக் காட்டுக்குப் போனார். அங்கு நாற்பத்தெட்டு நாட்கள் வரையில் பட்டினிகிடந்து ஒரு பெரிய விரதத்தைப் பக்தியுடன் முடித்துப் பாரணை பண்ணத் தொடங்கினார். அப்பொழுது ஒரு பிச்சைக்காரன்வந்து "ஐயா ! மிகவும் பசிக்கின்றது ; ஏதாவது கொஞ்சம் உணவுதாருங்கள்" என்று கேட்டான். அவர் அவனுக்குத் தமது உணவில் பாகியைக் கொடுத்தார். பின்பு மற்றொருவன் பசி

யென்று வந்து யாசித்தான். அவனுக்கும் இருந்தவற்றில் பாதியைக்கொடுத்தார். பிற்பாடு, இலைத்த நாய் ஒன்று பசியால் மெலிந்து வந்து வால்க்குழைக்கா நின்றது. அவர் மிச்சத்தை அதற்கு வைத்துவிட்டுத் தாம் சந்தோஷமாகத் தண்ணீரைப் பருகினார். அச்சமயத்தில் கடவுள்வந்து அவர் கருணையை மகிழ்ந்து விரும்பிய வரங்களைக் கொடுத்து மறைந்தார். அவரைப்போலவே அனைவரும் இரப்பவர்களுக்கு இல்லையென்றமல் கொடுத்த உண்ணவேண்டும். பாகவதம்.

ஔயம் இட்டுண்.

ஔயம் - பிச்சையை, இட்டு - (யாசிப்பவர்களுக்குக்) கொடுத்து, உண் - (ஔயம்) உண்ணு.

10. முன்னர் இலையான்குடி என்னும் ஊரில் மாறன் என்று ஒரு சிவபக்தர் இருந்தார். அவர் தம்மிடத்தில் வந்து யாசித்தவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாமல் கொடுத்துக் கொடுத்து, எல்லாப் பொருள்களையும் இழந்து விட்டார். அப்புறம் மிகுந்த தரித்திரத்தினால் அவரும் அவர் மனைவியும் இரண்டொரு சமயங்களில் பட்டினியும் கிடந்து வருந்தும்படி நேர்ந்தது. அப்படிப்பட்ட தருணத்தில் ஒருநாள் முன்னிரவில் மழையில் நனைந்த ஒரு பெரிய கிழவர் நடக்கமுடியாமல் அவர் வீட்டுத் தலைக்கடைத் திண்ணையில் வந்து விழுந்தார். பக்தரும் அவர்மனைவியும் அந்தப்பெரியவர் உடம்பைத்துடைத்து வேறு வஸ்திரம் கொடுத்து உள்ளே அழைத்துக் கொண்டுபோய் உட்காரு வித்தார்கள்.

அப்புறம் அவருக்குச் சாப்பாடு படைப்பதற்கு வேறுவழி இல்லாதபடியினால் அந்தப்பக்தர் அன்று காலை யில் நாற்றுவிடுவதற்கு வயலில் "தெளித்துவந்த முளை

விதைகளைச் சேற்றோடுவாரி ஸ்ரீராம ஸ்டையில் இட்டு எடுத்து வந்து மீனவி லகையில் கொடுக்க, அந்நாயகி அவற்றைக் கழுவிச் சுத்தமாக்கி அருந்தாங்குற்றி அரிசிசெய்து ஒரு வாறு சாயப் பண்ணிப் பெரிபவரை உண்டித்தான். அந்த வலியசாப்பாடி அவர்கள் உபசாரணையாலும் இன் சொல்லாலும் அவருக்கு அமிருந்தத்தினும் அதிகமாக இருந்தது. பெரிபவர் அதனை அன்புடன் அருந்தி அவர் களுக்கும் அருக்கிரகம் பண்ணிப்போனார். அவரைப்போல ஒவ்வொருவரும் தன்னால் முடியும்வரையில் விருந்தினர் களை உபசரிக்கவேண்டும்.

பெரியபுராணம்.

ஒப்பா வெழுத்து.

ஒப்பாவு - (வருமானத்தக்குத் தகுதியாக) விருந்தினரை உப சரித்து, ஒழுகு-(ஈ உலகத்தில்) நட..

11. மதுரைப்பட்டணத்தில் கீரன் என்று ஒருவன் இருந்தான். அவன் உறவினர் சங்குகளை அறுத்து வேலை செய்து விற்ற வயிறு வளர்ப்பவர்கள். கீரனுக்கு அந்த வேலைசெய்ய மனம் இல்லை. படிப்பில் ஆசை அதிகமாக இருந்தது. அதனால், அவன் இடைவிடாமல் படித்துச் சில வருஷங்களுக்குள் பெரிபபண்டிதன் ஆனான். ஒரு சமயத்தில் பாண்டியராஜாவின் சமையில் பிரதான பண்டி தர் வேலைக்கு ஒரு போட்டிப் பரிசைத் தடந்தது. அதில் கீரன் முதல் வகுப்பில் தேறி மற்றீரன் என்ற பெயரையும் அந்த உத்தியோகத்தையும் அடைந்தான். மற்றொரு சமயத்தில் அவன் சிவபெருமான் எழுதி யனுப்பின 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' என்னும் பாட்டுக்குக் குற்றம் சொல்லி அக்கடவுளுடன் தமிழ்ச்சாக்கத்தில் நேர்நின்று வாதமும் புரிந்தான். அக்காலத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அவன் தான் தலைமை பெற்றவன். அவ்வளவு

சிறப்பும் அவனுக்குப் படிப்பினால் வந்ததேயன்றி மற்ற
றொன்றினாலும் அன்று. அதலால், அனைவரும் படிப்ப
தைக் கைவிடலாகாது. திருவிளையாடற் புராணம்.

ஓதுவது ஒழியேல்.

ஓதுவது-படிப்பதை, ஒழியேல்-(நீ) கைவிடாதே

12. மலைகளுக்குள் மிகப்பெரியது இமயமலை. அது
நெடுஞ் சுவர்போல வளர்ந்தது இந்தியாவுக்கு வடச்
கெல்லையாக விளங்கி வருகின்றது. கங்கை, யமுனை முத
லிய புண்ணியநதிகள் பாயும் அதனிடம் உற்பத்தியாகி
நிலத்தைச் செழிப்பிக்கின்றன. தேவர்கள் அமர்வையா
விரும்பி அதில் வசித்து வருகிறார்கள். அதன் பெருமை
அளவற்றது. ஒருகாலத்தில் விரதம் என்ற மலைக்கு ஆரண்
சிறப்பைப் பக்கேட்டுப் பொழுமை உண்டாயிற்று. அமரமுட
மலை 'பனிமலையின் சிறப்புக்களுக்கே அஃது அதிகமாக
உயர்ந்தது வளர்க்கிறுப்பதால் காரணம்; நாம் அதனைக்
காட்டிலும் உயரமாக வளர்க்குவிட்டால், அமமலை அவ
மானத்தினால் வருந்தி அழிந்துபோய்விடும்' என்று எண்
ணிக்கொண்டு ஆன்மமுதல் அதிகமாகவளர்ந்து ஆகா
சத்தை, பறைச்சு, தொடங்கிற்று.

பின்னர் ஒரு சமயத்தில் அநஸ்திய முனிவர்
அந்த வழியில் வந்தார். விரதமலை அவரைக்கண்டு
'ஐயா! எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?' என்று வினா
விற்பது. அவர் 'மலை யாசனே! நான் இமயமலையி
லிருந்து வருகிறேன்' என்று விடை கூறினார். விரதம்
'முனிவரே! என்னைப் பாருங்கள்! நான் அந்த இமய
மலையைக் காட்டினும் இரண்டுமடங்கு அதிகமாக வளர்க
கிறுக்கிறேன்; அஃது இப்பொழுது இருக்கும் இடமே
தெரியவில்லை; அப்படியே கிடந்து அழிந்து போகட்டும்:

இன்னமும் அதன் கருவம் அடியோடு அடங்கித் தொலைய வேண்டும்' என்று சந்தோஷமாசச் சொல்லிச் சிரித்தது. முனிவர் அதன் கருவத்தை அறிந்து அம்மலையைத் தரை மட்டமாக அடக்கித் தவம்செய்யச் சென்றார். அப்புறம் அம்மலை தலை நிமிரவே யில்லை. அதுபோல நாமும் பிறர் மீது பொறாமைகொண்டு பேசலாகாது. ஸ்காந்தம்.

ஒளவியம் பேசேல்.

ஒளவியம்-பொறாமை வார்த்தைகளை, பேசேல் - (நீ) பேசாதே.

—

13. சில வருஷங்களுக்கு முன்னர் சென்னப்பட்ட ணத்தைச் சார்ந்த மைலாப்பூரில் திருவள்ளுவர் என்று ஒரு தெய்வத் தன்மை பொருந்திய புலவர் இருந்தார். அவர் மாணாக்கனுக்கு எலேலசிங்கன் என்று பெயர். அவன் வணிகஜாதி. வர்த்தகம் ஜீவனம். மிகுந்த செல்வம் உள்ளவன். ஒரு சமயத்தில் அவன் அதிகமான தானியங்களை விலைக்கு வாங்கி வீட்டில் கட்டிவைத்திருந்தான். அப்பொழுது நாட்டில் மழை பெய்யாமல் விளைவு குறைந்து பஞ்சம் பரவிப் பீடிக்கத் தொடங்கிற்று. ஜனங்கள் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு தானியம் கிடைக்காமல் பசியால் வருந்தினார்கள். அதனை அறிந்த திருவள்ளுவர் தனது மாணாக்கனாகிய எலேலசிங்கனை நோக்கி 'உன்னிடம் இருக்கும் தானியங்களை இப்பொழுது விற்கும் விலைக்கு அரைப்பங்கு அதிகமாக விலைசொல்லி விற்பனை செய்' என்று சொன்னார். அவன் குருவின் கட்டளையின் படி தானியங்களை விற்கத் தொடங்கினான்.

நெற்குவியல் குறையாமல் அளக்க அளக்க அதிகமாகப் பெருகி வளர்ந்து வந்தது. மழை பெய்து பஞ்சம் தெளியும் வரையில் மாதக்கணக்காக அளந்து வந்தும் கூட அவன் தானியராசி கொஞ்சமும் குறைவடையவில்லை.

அவன் கையம் மெய்யும் சளித்து அதனைக் குருவுக்குக் கூறினான். அவர் 'நீ இப்பொழுது விற்கும் விலைக்குக் கால்பந்து குறைத்துக்கொடு' என்றார். விலைசெல்கள் அங்கனமே குறைத்துக் கொடுத்தான். அதுவரையில் அழியாமல் வளர்ந்துவந்த அந் நெற்குடியில் அரை நிமி ஷத்தில் குறைந்து ஒழிந்து போயிற்று. தானிய விலையை அதிகப்படுத்தி அளப்பதனால் வளர்ச்சியும், குறைத்து அளப்பதனால் நாசமும் உண்டாகும் என்று இதனால் தெரிசின்றதல்லவா? திருவள்ளுவர் சரித்திரம்.

அலகம் சுருக்கேல்.

அலகம்-(தானியங்களின்) விலையை, சுருக்கேல்-(நீ) குறைத்து அளவாதே.

14. ஒருகாலத்தில் பிரமனும் விஷ்ணுவும் சிவபெருமானுடைய முடியையும் அடியையும் கண்டு வரச் சென்றார்கள். பிரமன் அன்வப்பறவை வடிவமாக ஆகாயத்தில் நெடுந்தூரம் வரையில் பறந்து பார்த்தும் கூடக் கடவுள் முடி அதற்குமேலும் வளர்ந்திருந்தது. அவன் என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்கும் தருணத்தில் ஒரு தாழை மலரைக் கண்டான். அது நிலத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது பிரமன் 'நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்?' என்று கேட்டதற்கு அம்மலர் கடவுள் சிரத்திலிருந்து வருகிறேன்' என்று விடை சொல்லிற்று. பிற்பாடு, தான் கடவுள் முடியைக் கண்டதாக அம்மலரைத் தனக்குச் சாக்ஷி சொல்லும்படி ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, நிலத்துக்குவந்து ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவைக்கண்டு நான் கடவுள் முடியைக் கண்டுவந்தேன்; அதற்கு இந்த மலர் சாக்ஷி' என்று சொன்னான். தாழைமலரும் 'ஆம், ஐயா! இவர் கண்டார்; நான் பார்த்தேன்' என்று பொய்ப் பேசியது.

உடனே கடவுள் கோபத்தோடு தோன்றிப் 'பொய்ச் சாஷி சொன்ன தாழைமலர் இனித் தம் பூஜைக்கு உதவாது' என்றும் 'பொய்ப் பேசின பிரமனுக்கு உலகத்தில் கோயில் இராது' என்றும் சொல்லி மறைந்தார். அது முதல் தாழைமலர் சிவபெருமான் பூஜைக்கு யோக்சியயில்லாமல் போயிற்று. பிரமனுக்கும் கோயில் கட்டுவதில்லை. ஆகலால், கண்ணாற்சுண்ட முன்றை மற்றொன்றாக மாற்றிச் சொல்லலாகாது. ஸ்காந்தம்.

கண்டொன்று சொல்லேல்.

கண்டு-(ஒன்றைக்) கண்டு, ஒன்று-மற்றொன்றாக, சொல்லேல்-(நீ) சொல்லாதே.

-ஈஈ-

15. வடமதுரையில் வசுதேவர் என்பவருக்குக் கிருஷ்ணன் என்று ஒருபுத்திரன் பிறந்தான். அவன் ஆயர்ப்பாடி என்றும் ஊரில் வந்த கோபர் என்ற யாதவ அரசர்வீட்டில் சில காரணங்களை முன்னிட்டுக் குழந்தைப் பெருவம் முதல் வளர்ந்துவரக் தொடங்கினான். அங்கே அவனுக்கு அநேகம் இடையர் சினேகமானார்கள். அவன் உலகத்தில் இருக்கும் வரையில் அந்த யாதவர்களுக்கு ஒரு குலையும் நேரவொட்டாமல் காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்தான். காட்டில் ஆடு மாடுகளை மேய்த்துக் காலம் கழித்து வந்த அந்த இடையர்களை யெல்லாம் தன்னைப்போல அரசர்களோடு சம்பந்தம் செய்துகொள்ளப் பண்ணினான். இன்னும், தான் செய்யவிரும்பும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் அவர்களோடு ஆலோசனைசெய்து ஒவ்வொரு சபையிலும் அவர்களுக்குப் பெருமையை உண்டாக்கினான். அவனைப்போல ஒவ்வொருவரும் தம்மை விரும்பும் சுற்றத்தாரைக் காப்பாற்றவேண்டும். பாகவதம்.

ஙப்போல் வளை.

ஙப்போல்-ஙகரமானது (பதங்களில் கலந்து வராத னா, னி, னீ முதலான தன் இனத்தை முன்னின்று தழுவி அவற்றிற்குப் பெருமை உண்டாக்குவது) போல், வளை-(னீ உன் இனத்தாரைத்) தழுவ.

16. ன முன்னாளில் புகண்டார் என்று ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவர் கோமதி என்னும் ஆற்றில் தினம் முன்று வேளைகளிலும் தவறாமல் நீராடி வருவார். அதனால், அவர் தமது தேகசுகம் கொஞ்சமும் கெடாமல் ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்கள் வரையில் இருந்து அரிய தவம் செய்து வந்தார். அவர் ஒரு சமயம் அகஸ்திய முனிவரிடத்தில் 'கோமதியாற்றின் இனிய ஊற்று நீர் தான் தமக்கு நித்திய யௌவனத்தைக் கொடுத்தது' என்று சொல்லி யிருக்கிறார். அவரைப்போல விடியற் காலையில் அனைவரும் எழுந்து ஊற்று நீரில் நீராட வேண்டும்.

சாக ஸம்ஸுதை.

சனி நீர் ஆடு.

சனிநீர் - (புதிய) ஊற்று நீரில், ஆடு - (னீ தினமும்) நீராடு.

17. நவக்கிரகங்களில் ஒருவராகிய சனிபகவானுக்குச் சொந்தமான தினத்தைச் சனிக்கிழமை என்பார்கள். அவருக்கு எள்ளில் மிகவும் இஷ்டம். அவர் அருளை விரும்புகின்றவர் அந்தணருக்கு எள்ளைத் தானம் பண்ணுவதும், எள்ளன்னம் இடுவதும் வழக்கம். அனைவரும் எள்ளின் நெய்யைத் தேய்த்துக்கொண்டு சனிக்கிழமையில் நீராடுவதனால், அக்கடவுளின் அருக்கிரகத்துக்கு ஒருவாராகச் சொந்தமாகிறார்கள். ஆதலால், சனிக்கிழமை தோறும் எண்ணெய் இட்டுக்கொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

நவக்கிரக மான்மியம்.

சனி நீர் ஆடு.

சனி-சனிக்கிழமை தோறும், நீர் ஆடு - (நீ எண்ணெய் இட்டுக் கொண்டு) தலை முழுகு.

17. முன்னூளில் இலங்கைத் தீவில் இராவணன் என்று ஒரு வந்த அசுரன் இருந்தான். அவன் வனத்தில் இராமர் மனைவியான சீதை என்பவளை அவர் இல்லாத சமயம் பார்த்துத் தூக்கிக்கொண்டு சென்று அசோக வனம் என்ற தனது காவற்சோலையில் அவளைச் சிறை வைத்திருந்தான். அது காரணமாக இலங்கைப் பட்டினத்தில் இராமருக்கும் இராவணனுக்கும் பெருஞ்சண்டை நடந்தது. முதல் காளிலேயே இராமரும் இராவணனும் ஒருவரை பொருவாதிடத்து யுத்தம் பண்ணத் தொடங்கினார்கள்.

இராமபாணங்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றுகூட தடுக்க முடியாமல் வந்த பாய்ச்சலடியினால் இராவணனுக்குத் தேர் முதலானவை அழிந்துபோயின. வான் முதலிய ஆயுதங்களும் ஒடி வந்தன. அவன் மிகவும் தீர்த்திபெற்ற உயர்ந்த வீரன். அவனுக்குப் பகைஞனை ரணகாலத்தில் உயிரோடு உலாவவிட்டு வீடு செல்ல மனம் வரவில்லை. அவமானத்தாலும் வருத்தத்தாலும் அதிகமாக வருந்தி நிலத்தைப் பார்த்தவண்ணமே மரம்போல சின்று கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது இராமர் அவன் அக்கிரமங்களை மனத்தில் கொள்ளாமல் 'வீரனே! பயப்படாதே; நீ இன்று யுத்தத்தில் மிகவும் இளைத்துப் போனாய்; இளைத்த சமயத்தில் உன்னைக் கால்வதற்கு நான் இஷ்டப்படவில்லை; இப்பொழுது அரண்மனை சென்று இளைப்பாறு; சண்டை செய்ய மனமிருந்தால், நாளைக்குத் தகுந்த வீரர்களைத் துணை சேர்த்துக்கொண்டு

வா !' என்று இன்சொல் சொல்லி அஹப்பிரூர். அவரைப் போல நாமும் பசைவனிபுத்திலும் இனிமையாகப் பேச வேண்டும்.

இராமாயணம்.

ஞயம்பட வுரை.

ஞயம்பட-(பேச்சுக்களில்) இன்பம் விளையும்படி. உரை-நீ பேச.

—

18. விரிஞ்சிபுரத்தில் அபத்துக்காத்த முதலியார் என்று ஒரு வேளாளர் இருந்தார். அவர் அதிகமான பொருளைச் செலவு செய்து அரண்மனை போன்ற ஒரு பெரிய வீட்டைக் கட்டினார். அந்த வீட்டில் வசிப்பதற்கு அவரும் அவர் மனைவியும் தான் இருந்தார்கள். அந்நகம் அறைகள் அவருக்கு அநாவசியமாகி முடிவையே கிடந்தன. அவற்றைக் கிறிப்பதற்கு அவசியமும் ஒழிவும் அவருக்கு உண்டாகவேயில்லை. அதனால், ஓரறையில் ஏறம்புகள் முட்டை இட்டன. ஓரறையில் பாம்புகள் வசித்து வந்தன. ஓரறையில் கறையான்கள் புற்றறை வளர்த்தன. ஓரறையில் ஆந்தை கோட்டான் முதலான பறவைகள் சாளரங்களின் வழியாகக் குடிபுகுந்தன. தேனீக்கள் ஓரறையின் முகட்டில் கூடு கட்டின. ஓரறை பைப் பேய்கள் பிடித்துக்கொண்டு வந்தவர்களை வெருட்டி யோட்டின. இங்ஙனம் அவர் வீடு, கட்டி முடிந்த சில வருஷங்களுக்குள்ளாகவே குடியிருப்பதற்குப் பயன்படாமல் சீர்குலைந்து போயிற்று. முதலியார் கஷ்டத்துக்கும் நஷ்டத்துக்கும் சொந்தமாகித் தம் மனைவியோடு வேறு வீட்டுக்குப் போனார். அவரைப்போலவே நாமும் அதிக இடம் உண்டாகும்படி வீடு கட்டலாகாது.

தொண்டைமண்டல சதகம்.

இடம்பட வீட்டேல்.

இடம் - இடமானது, பட-(வீணைக்) கிடக்கும்படி, வீடு - வீட்டை; இடேல் - (நீ பெரிதாகக்) கட்டாதே.

19. அத்தினபுரத்தில் இருந்த ஜனமேஜயன் என்ற மன்னவன் பாண்டவர் வம்சத்தில் பிறந்தவன். அவன் தந்தையைத் தகைநன் என்ற பாம்பு சயுத்துக் கொன்று விட்டது. அதனால் ஜனமேஜயன் கோபம் கொண்டு உலகத்தில் உள்ள பாம்புகூட்டங்களை பெல்லாம வய்யோடு நாசம் செய்வதன் பொருட்டுச் சர்ப்பயாகம் என்ற ஒரு வேள்வியைச் செய்தான். அந்த யாக நெருப்பில் எல்லாப் பாம்புகளும் விழுந்து இறந்தனாயின. தகைநன் என்ற சர்ப்பாஜன் மாத்திரம் அப்பனம் இறந்த போகவில்லை. அவன் தேவர்களுக்குத் தலவான இரதிரனுக்கு ஒருநாள் கிளநன்பன். இரதிரன் அந்த யாகத்தில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அவ்வரசன் வேண்டிக்கொண்டு தன் நண்பனுக்கு அப்பதது நேரவொப்பமல நாப்பாற்றினான். இல்லாவிட்டால், அவன் நிச்சயமாக அந்த யாகத்தில் இறந்து போயிருப்பான். ஆதலால், தகைநனைப்போலவே ஒவ்வொருவரும் சிநேகம் செய்வதன்றிய நற்குணம் உள்ளவர்களை அறிந்து நட்புச் செய்யவேண்டும்.

மகாபாரதம்.

இணக்கம் அறிந்திணங்கு.

இணக்கம்-சினேகத்துக்குரிய(நற்குண நற்செய்கை உள்ளவர்களை), அறிந்து - தெரிந்து கொண்டு, இணங்கு - நீ சினேகம் பண்ணு.

20. விஷிவித்தினில் எட்டு என்று ஒரு எரி பலை உண்டு. எரிமலைகளின் உச்சியிலிருந்து சில மயமாங்களில் நெருப்பும் உருகின கற்குழம்பும் அநிகார எரிந்து விளியிலவரும். அந்தக் குழம்பு பக்கங்களில் உள்ள கிராமங்களிற் பெருகி அவற்றை அடிபோடு நாசம் செய்துவிடும். ஒரு சமயத்தில் அம்மலை அம்மாதிரி கற்குழம்பை அதிகமாகக் கக்கத் தொடங்கிற்று. அப்பொழுது அருகில்

உள்ள ஜனங்கள் தங்கள் உயர்ந்த பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு உயிர் பிரிக்க ஒடினார்கள். அச்சமயத்தில் ஓடி றிராமத்தில் இருந்த இரண்டு சகோதரர் மற்றவர்களைப் போலத் தாங்களும் விலை உயர்ந்த பொருள்களைத் தலையிற் சுமந்து வயங்கு சென்ற தாயும் தந்தையும் தங்களைத் தொடர்ந்து வா ஓடிக் கொண்டுவந்தார்கள். கழுவார்களுக்குத் துரிதமாக நடக்க முடியவில்லை. சகோதரர் சிறிது சென்றதும் திரும்பிப் பார்த்துப் பெற்றவர்களின் கஷ்டத்தைக் கவனித்துத் தலையில் உள்ள பொருள்களைக் காட்டினும் பெற்று வளர்த்த தாயும் தந்தையும் சிறந்த வராவர் ; பொருளைச் சம்பாதிக்கலாம் ; அவர்களை அங்கனம் சம்பாதிக்கமுடியாது என்று நிர்மானித்து, அவற்றை எறிந்துவிட்டு ஒருவன் தந்தையையும் மற்றவன் தாயையும் தூக்கிக் கொண்டு போய் பத்திரமான விடத்தில் சேர்த்தார்கள். அவர்கள் சென்ற வழிக்கு அன்று முதல் சற்புத்திரமார்த்தம் என்று பெயர் உண்டாயிற்று. அதனைக் கேள்விபற்ற அதிவிரயன், அந்த அருமைச் சகோதரர்களை வரவழைத்து மரியாதை செய்து தன் விடத்திலேயே வைத்துக் கொண்டான். ஆதலால், நாமும் அவர்களைப் போலத் தந்தை தாய்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

தந்தை தாய்ப் பேண்.

தந்தை - தகப்பனாரையும், தாய் - தாயாரையும், பேண் - நீ காப்பாற்று.

—IP—

21. 17-வது கதைரில் இலங்கைப் பட்டினத்தில் இராவணன் சிதைவைச் சிறை வைத்திருந்தான் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். சிதை ஒன்பதுமாதங் வரையில் அங்கேயே இருந்தும் இராமர் வீந்து சிறை நீட்கவில்லை. அவர்

அதனால் வெறுப்படைந்து இறப்பதற்கு நிச்சயித்திருந்தான். அச்சமயத்தில் அநுமான் என்ற வானரவீரன் அங்குச் சென்ற வணங்கி, இராமர் கணையாழியைக் கொடுத்தும், அவர் சேஷமத்தைச் சொல்லியும் அவளுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணினான். சிதை தன் மாணத்தை நீக்கும் பொருட்டுச் சமயத்தில் கொடுத்த அவ்வுதவிக்கு மனமகிழ்ந்து அவன் சிரஞ்சீவியாக என்னும் இறவாமல் இருக்கும்படி வரம் தந்து தன் நன்றியறிக்கை விளக்கினான். சிதையைப்போலவே நாமும் ஒருவர் செய்த உதவியை மறக்கலாகாது.

இராமாயணம்.

நன்றி மறவேல்.

நன்றி - (ஒருவர் செய்த) உதவியை, மறவேல் - (நீ எப்பொழுதும்) மறந்துவிடாதே

—o—o—o—

22. கிரிவிரஜம் என்னும் பட்டணத்தில் ஜராசந்தன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் வரத்திலும் பலத்திலும் மிகுந்தவன். தைரியத்தில் சிறந்தவன். ஒரு சமயம் அவன் வடமதுரையில் இருந்த கண்ணபிரானை சண்டை செய்ய வந்தான். அவனை யுத்தத்தில் வெற்றி கொள்வதற்கு அவரால் முடியாமற் போயிற்று. இரண்டு முன்று நாட்கள்வரையில் சண்டை செய்து அபஜயம் அடைந்துவிட்டார். அடுத்த வருஷத்திலும் அதற்கு அடுத்தவருஷத்திலும் அவன் படைகளைத்திரட்டி வந்து மதுரைப் பட்டணத்தை முற்றுகை இட்டான். ஒரு தடவையிலாவது கண்ணபிரானுக்கு நிவற்றி யுண்டாக வில்லை. அவன் எதிர்த்துவந்த பதினெட்டுத் தடவைகளிலும் அவர் தோல்வியடைந்துபோனார். அவன் மற்றொரு சமயத்தில் பலராபரும் கண்ணபிரானும் ரைவதகம் என்ற மலையில் இருக்கும் பொழுது அதன் அடிவாரத்தை

நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தி விட்டான். அவன் உபத்திரவத்தைச் சகிக்கமுடியாமல் கண்ணபிரான் வடமதுரைபை விட்டுத் தொலைத்துத் தவாரகையில் குடியேறினான். சிலகாலம் கழிந்தபிற்பாடு, அவர் பாண்டவரில் ஒருவனான பீமசேனை அழைத்துக் கொண்டு ஜராசநதன் பட்டணம் சென்று பீமனுக்கும் அவனுக்கும் மல்புத்தத்தை உண்டிபண்ணினார். அந்தச் சண்டையில் ஜராசநதன் இறந்துபோனான். கண்ணபிரான் தமக்கு வெற்றியுண்டாகும் சமயத்தை அறிந்து பீமசேனைக் கொண்டு பகைவனை வென்று தீர்த்தியாடையார். அவரைப்போல ஒவ்வொருவரும் காரியம் விளைந்து பலன்கொடுக்கும் காலத்தை அறிந்து செய்யவேண்டும். மகாபாரதம்.

பருவத்தே பயிர்செய்.

பருவத்தே - (ஒவ்வொன்றும் விளையும்) காலத்தில் (அல்லது ஒவ்வொரு காரியமும் விளைந்து பயன்தரும் காலத்தில்) பயிர்செய் - (நீ காரியமாகிய) பயிரைச் செய்.

—o—o—o—

23. 2-வது கதையில் துரியோதனன் பாண்டவர்களின் இராஜ்யத்தைச் சூதாட்டத்தில் அபகரித்துக் கொண்டு அவர்களையும் தூஷிக்க நப் பேசினான் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். அப்பொழுது சபையில் இருந்த பெரியவர்கள், பாண்டவர் வனத்தில் பன்னிரண்டு வருஷமும், நாட்டில் ஒருவரும் அறியாமல் ஒரு வருஷமும் வசிக்க வேண்டும் என்றும், அதன் பின்னர்த் துரியோதனன் அவர்களிடம் அபகரித்ததுக் கொண்ட ராஜ்யங்களைத் திருப்பிக் கொடுத்தது வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்தார்கள். பாண்டவர் தரும்த்துக்குப் பயந்து ஒன்றும் மறுத்துச் சொல்லாமல் அப்படியே வனம் சென்று விட்டார்கள். ஆனாலும், துரியோதனனுக்கு அவர்களிடம்

பறித்துக் கொண்ட ராஜ்யத்தினால் கொஞ்சமும் மன அமைதி உண்டாகவில்லை. பாண்டவர் திரும்பி வந்து தன்னோடு சண்டை தொடங்குவார்கள் என்று அவன் இரவும் பகலும் எண்ணமிட்டு வருந்தத் தொடங்கினான். பின்னர்த் தவணைப்படி பதின்மூன்று வருஷமும் கழித்துத் திரும்பிவந்த பாண்டவர்களுக்கு அவன் சிறிதும் இராஜ்யம் கொடுக்கமாட்டேன் என்று மறுத்து விட்டான். அதனால் குருசேஷத்திரத்தில அவ்விருவரும் பாருக்கும சண்டை ஆரம்பமாயிற்று. அந்த யுத்தத்தில் அவன் தனது அக்கிரமங்களின் பலனாகத் தன்னைச் சேர்ந்த அனைவரையும் தொலைத்துக்கொண்டு தானும் இறந்துபோனான். ஆதலால், நாமுப அந்நியமாகப் பிறர் பொருள்களை அபகரிக்கலாகாது. மகாபாரதம்.

மண்பறித் துண்ணேல்.

மண் - (பிறருக்குச் சொந்தமான) நிலத்தை, பறித்து-(அக்கிரமமாக) அபகரித்து, உண்ணேல் - நீ ஜீவனம் பண்ணாதே.

—o—o—o—

24 மூன்றாண்டு காலத்தில் காசிப முனிவருக்கு இரணியன் என்று ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவன் அதிகமான தவங்களைச் செய்து பிராமதேவனிடத்தில் உயர்ந்த வரங்களைப் பெற்றான். அவனைப் போல யோசித்து உரம்பெற்றவர் ஒருவரும் இல்லை. பெரும் பாலும் அவன் அவ்வரத்தின் வண்ணம் இடவாதிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்விதம் நடக்கவில்லை. நெடுங்காலம் வரையில் அவன் அசுரர்களுக்குச் சகர்வர்த்தியாக விளங்கினான். பிற்பாடு, கடவுள் பெயருக்குப் பதிலாகத் தனது

* 'மன்று பறித்துண்ணேல்' என்றும் பாடம். இதற்கு, "மன்று—நியாய சபையில் இருந்தகொண்டு, பறித்து - பிறர் பொருள்களை அக்கிரமமாக அபகரித்து, உண்ணேல் - நீ ஜீவனம் பண்ணாதே" என்று பொருள். இதற்கும் கதை பொருந்தம்.

பெயரைச் சொல்லவேண்டும் என்று, தன்னையே கடவுள் என்று கொண்டாடவேண்டும் என்றும் அனைவரையும் கட்டாயப்படுத்தத் தொடங்கினான். அப்படிச் செய்யாதவர்களைக் கண்டுபிடித்துக் கழுவில் ஏற்றி வந்தான். உலக விரோதமான அந்தக் கொடுஞ்செய்கைக்காக ஸ்ரீமகா விஷ்ணு நரஸிங்கவடிவமாக வந்து அவனைக் கொன்றுவிட்டார். ஆதலால், இரணியனைப்போல எவரும் உலக இயல்புக்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்யலாகாது.

பாகவதம்.

இயல்பலாதன செயல்.

இயல்பு அலாதன - (உலக) இயல்புக்கு விரோதமான காரியங்களை, செயல் - நீ செய்யாதே.

—o—o—o—

25. மதுரைப்பட்டணத்தில் முக்கு விரன் என்று ஒரு பாம்பாட்டி இருந்தான். அவன் தினந்தோறும் பாம்புகளைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து ஆட்டி ஜீவனம் பண்ணுவது வழக்கம். ஒருநாள் அவன் வீட்டுக்குச் சில விருந்தினர் வந்தனர் அவன் அவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தும்பொருட்டு ஒரு பாம்பை வெளியில் எடுத்து ஆட்டத்தொடங்கினான். அங்கு அவன் அன்று காலையில் பிடித்துக்கொண்டுவந்த ஒரு புதியபாம்பு. அப்பாம்பு வெளியில் வந்ததும் அவனையும் அவன் நண்பர்களையும் நன்றாகக்கடித்துச் சென்றுவிட்டது. அவர்கள் அனைவரும் ஒருமிக்க இறந்துபோனார்கள். பாம்புகளைப்பிடித்து ஆட்டுவதனால் மரணம் வரும் என்று இதனால் வெளியாகின்ற தல்லவா?

கதாமஞ்சரி.

அரவம் ஆட்டேல்.

அரவம் - பாம்புகளை, ஆட்டேல் - நீ பிடித்த ஆட்டாதே.

—o—o—o—

26. முன்பு கௌடதேசத்தில் இருந்த கிரவுஞ்ச மன்னவனுக்கு அஜீர்ண நோய் உண்டாயிற்று. அரண்மனை வைத்தியர்கள் அஃது அசாதகியமான நோய் என்று கைவிட்டுவிட்டார்கள். பின்னர் மணிகர் என்னும் ஒரு முனிவர் வந்து பரிசுத்தமான இலவம்பஞ்சு மெத்தையில் அவனைப் படுக்கவிட்டு ஓளஷதம் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார். சில நாட்களில் அவ்வரசன் தனதுநோய் முற்றிலும் நீங்கிச் சுவஸ்தம் அடைந்தான். அந்தப் பெரிய முனிவர் மற்றொருநாள் இராஜ சபையில் 'இலவம்பஞ்சின் படுக்கையும், ஒரே அளவைக்கொண்ட எளிய ஆகாரமுடைய அரசனுக்குக் குணத்தை உண்டாக்கின்ற இலவம்பஞ்சு உடம்பின் உஷ்ணத்தைக்காக்கும். உண்டவுணவை ஜீர்ணப் படுத்துமா. நித்திரையை உண்டாக்கும்' என்று எடுத்துரைத்தார். ஆதலால், நாழி இலவம்பஞ்சு மெத்தையில் படுக்கக்கொள்ள வேண்டிய அஷ்டாங்க ஷ்ருதயம்.

(இலவம்பஞ்சில் துயில்.

இலவம் பஞ்சில் - இலவம் பஞ்சினம் (செய்த படுக்கையில்,) துயில்-நீ நித்திரைசெய்.

—x—

27. குருகேதத்திரம என்பது அத்தின்புரநகரக்கு அருகில் உள்ள ஒரு பெரிய மைநாமை. அதில் பாண்டவரும் துரியோதனனும் பாகளிஷ்யாமரகப் பதினெட்டு நாள் வரையில் பெருஞ்சண்டை புரிந்தார்கள். அதற்குப் பாரதச்சண்டை என்று பெயர். பதினெட்டாவது நாள் பிற்பகலில் துரியோதனைச் சார்ந்த வீரர்யாவரும் மடிந்து போக அவன் தீருவன்மாத்திரப் பிஞ்சியிருந்தான். நின்னர் ஸ்யமந்த பஞ்சகம் என்ற மடுக்கரையில் அவனுக்குப் பீமசேனனுக்கும் கதாயுத்தம் மூண்டது. துரியோதனை வஞ்சனை மேற்கொண்டு பீமசேனை நோக்கிப் 'பிமா !'

இருவரும் 'யிர் தலைகளைச் சொல்லிச் சண்டைசெய்யலாம்' என்றான். பீமன் 'தன் உயிர்நிலை தலையில்' என்று சொல்லி 'உன் உயிர்நிலை எங்கே?' என்று கேட்டான். துரியோதனன் 'எனக்கும் தலையில் தான் என்று வஞ்சனை பேசினான். அவனுக்கு உயிர்நிலை தொடையில் இருக்கிற தென்று கிருஷ்ணன் அவன் சூலைதக் குறிப்பாய்த் தெரிவித்தான். உடனே பீமன் கோபம் கொண்டு துரியோதனனைக் கொன்றுவிட்டான். அவனைப்போல நாமும் பிறரை வஞ்சிக்கலாகாது.

மகாபாரதம்.

வஞ்சகம் பேசேல்.

வஞ்சகம்-கபடமான வார்த்தைகளை, பேசேல்-நீ பேசாதே.

28. 24-வது கதையைப் படித்துக் கொள்க.

அழகலாதன செய்யேல்.

அழகு அலாதன - அழகு அல்லாதன வாகிய (உலக இயல்புக்கு விரோதமான காரியங்களை), செய்யேல்-நீ செய்யாதே.

29. அத்தினபுரத்தில் சந்தனு என்று ஒரு சக்ரவர்த்தி இருந்தார். அவருக்குக் கங்கை பரிமளகந்தி என்று இரண்டு மனைவிகள் இருந்தார்கள். முத்தமனைவியான கங்கையின் வயிற்றிற்பிறந்த புத்திரருக்குத் தேவ விரதா என்று பெயர். அவர் தமது சிறுபிராயத்திலேயே தாயாரின் முயற்சியினால் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் எளிதில் தேர்ச்சிபடைந்தார். அவருக்கு வசிஷ்டமுனிவர் வேதங்களை னுதுவித்தார். பிருகஸ்பதி சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத்தார். சக்கிரபகவான் மந்திரங்களை உபதேசித்தார். பரசுராமர் வில்லித்தையைப் பாரிற்றுவித்தார். அவர் தமது சிறுவயதிலேயே உலகத்தில் உள்ள எல்லாப் பண்டிதர்களை யும்விடக் கல்வியில் மிஞ்சி விளங்கினார். அவரைப்போல

நாமும் பாலியத்திலேயே கல்வியை விரும்பிக் கற்க வேண்டும்.

மகாபாரதம்.

இளமையில் கூல்.

இளமையில் - இளமைப் பருவத்திலேயே, கல் - (நீ கற்கவேண்டிய தூல்களைக்) கற்றுக்கொள்.

30. 27-வது கதையில் பாண்டவருக்கும் துரிபோதனனுக்கும் குருசிஷ்யத்திரம் என்ற மைதானத்தில் பதினெட்டுநாள் வரையில் பெருஞ்சண்டை நடந்ததென்று படித்திருக்கிறீர்கள். அதில் பதினேழாவதுநாள் யுத்தத்தில் கர்ணன் என்பவன் ஆர்ச்சனனோடு கடுஞ்சண்டை செய்தான். ஆர்ச்சனன் விட்ட அம்புகள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாகவந்து கர்ணன் உடம்பில் பொத்திக்கொண்டபடியினால் அவன் அப்படியே தீயந்தட்டில் சாய்ந்து மூர்ச்சை போய்விட்டான். அவன் மார்தோலும் யாசகர்களும் பிச்சைக்காரர்களும் வந்த தன்னை யது கேட்டாலும் இல்லையென்று சொல்லாமல் அன்புடன் அளித்து வருவது வழக்கம். அவன் செய்துவந்த அந்தத் தருமத்தினால் அவ்வாபத்துக்காலத்தில் ஒரு தெய்வவீரன் திடீரென்று தோன்றி அவன் களைதெளியும் வரையில் அவன் அருகில் நின்று உபசாரம் செய்துகொண்டிருந்தான். கர்ணன் அவ்வுபசாரத்தினால் களைதெளிந் தெழுந்து அவனை 'நீ யார்?' என்று கேட்டான். அவ்வீரன் 'நான் கடவுள் அனுப்ப வந்தவன். அவர் உனது தருமத்தை மெய்ச்சி உனக்கு உதவிசெய்து வரும்படி என்னை அனுப்பினார்' என்று சொல்லி உடனே மறைந்துபோனான். கர்ணன் தருமம் செய்திராவிட்டால், அவ்வாபத்துச்சமயத்தில் தெய்வவீரன் உதவியை அடைந்திருக்க முடியாதல்லவா?

மகாபாரதம்.

அறணை மறவேல்.

அறணை-தருமத்தை, மறவேல் - நீ (ஒருபோதும்) மறக்காதே

—

31. 17-வது கதை இராவணனைப்பற்றி உங்களுக்கு ஒருவாறு தெரிவித்திருக்கின்றது. அந்த இராவணனுக்குக் கும்பகர்ணன் என்று ஒரு சகோதரன் இருந்தான். அவன் மிகவும் உயர்ந்தவீரன். அவனுக்கு எப்பொழுதும் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதில் அரை அங்குசம். அதனால், இரவிலும் பகலிலும் அவன் அரண்மனையில் படுத்துக் கூங்கிச் கொண்டே யிருப்பான். தனது மூத்த சகோதரனிடம் இராவணன் சீதையை எடுத்துவந்து சிறையில் வைத்ததையும், அதன் பொருட்டு இராமரும் இராவணனும் இலங்கைப் பட்டினத்தில் பெரும்படைகளைத் திரட்டிச் சண்டை செய்வதையும் அவன் கொஞ்சமும் அறியான். பரணதினத்தில் தான் அவற்றை ஒருவாறு அறிந்தான். பின்னர்த் தாக்கம் தெளியாமலேயே அவன் இராவணன் பொருட்டுச் சண்டைசெய்து இரணகளத்தில் இறந்துபோனான். மிகவும் பல்சாலியாக விருந்தும் அவன் இறக்கும் வரையில் தூக்கத்தைப் பல்லாமல் ஒருகாரியத்தையும் செய்யவில்லை. அவனைப்போல ஒருவரும் அதிகமான நித்திரையை அறியும்படி அடையலாகாது.

இராமாயணம்

அனந்தல் ஆடேல்.

அனந்தல்-நித்திரையை, ஆடேல் - நீ யிருதியாகச்) செய்யாதே.

—

32. விதேக ராஜ்யத்தை முதலில் எற்படுத்திய வருக்கு நிமிசக்ரவர்த்தி என்று பெயர். அவர் ஒருசமயம் தமக்கு யாகம் செய்கிக்க வரும்படி வசிஷ்டமுனிவரைக் கூப்பிட்டார். அவர் 'நான் இந்திரன் செய்யப்போகும் யாகத்தை நடத்தி வைப்பதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்க

விழைன, ஆதலின், முகலில அங்கே செல்லவேண்டும். வீ வேறொரு குருவை வைத்து நடத்திக்கொண்டிரு. ஆதலாகாம முடிந்ததும் வந்தாவிடுகிறேன்' என்று சொல் லிய பிப்பாப்பிட்டுடா. சீமியும் அவ்வண்ணமே வேறொரு குருவை சிப்பாபிகளாகச் செய்துகொண்டிருந்தார். பாதி பாகம நடக்கிறபாடு வசித்த முனிவா வந்தாரா. அவா காம மனபு சூரவாதத்திக்ஞ்ச சொன்ன சொல்லை மறந்து விதவும் சீபாபிகொண்டு 'சீ' என்ன க தள்ளி வேறொரு குருவை வைத்து சீகாரா, பாப்ப செய்தபடியினால் சிசாராக க தவாய்' என்று சிந்திப்பா, சகரவாதத்தி சிப்பாபாநல்லாமல் என்ன ச சீ தபடியினால் தாங்குநப ரீபா இரங்க ஆங்கனிப ராநக தாபா' என்று குருவுக கப பிரதி சாயம கொடுத்தார். சீபாபாலம் வரையில் அவளி நவநா அவ்வண்ணமே யிருந்த அவ நகரீவந்தார்தல ஆதலால், எவரும் கடிந்து போகின்ற கோபத்தை முகலி லிய மறந்தளிர் வேண்டிய பகாவதம்.

கடிவது மற.

கடிவது-கோபித்தது (பேசுவதை) மற - சீ மறந்துவிடு.

வி) குரிய வமசத்தில சிபி என்று ஒரு சகரவாதத்தி இருந்தார். மறநாள அவரிடத்தில் ஒரு புறவந்து ஆடைநகலம் புகுந்தது. செடுநதூரத்திலிருந்து அந்தப பறவையைத் துரத்திவந்த பருந்து ஒன்று சகரவர்த்திபை ஆடைகது "நருமம் தெரிந்தவரே" இத்தப பறவை என உணவு, இதை விட்டுவிடுங்கள்; இல்லையானால், இதன் அடைகஞ்ச சரிபான மாமிசத்தை நகங்கள் சீரீரத்தி விந்து எனக்குக் கொடுத்துவிடுங்கள்' நான் சந்தேஷ மாகப பெற்றுக்கொண்டு போகிறேன்;' என்று சொல் விற்று. சகரவர்த்தி 'அழகான பறவையே!' அப்படியே

தருகிறேன் : சரிபாகப்பெற்றுக்கொள் ' என்று துலைக் கொலை நிறுத்தி, ஒரு தட்டில் தமது உடல் மாமிசதசில் கொஞ்சம் அறுத்து வைத்துத் தூக்கினார். அஃது புறவின் எடைக்குச் சரிப்படவில்லை. கொஞ்சம் குறைந்திருந்தது. இன்னும் கொஞ்சம் அறுத்து வைத்தார். அதுவும் சரிப்படவில்லை. அப்புறம் படிப்படியாகத் தமது உடம்பில் உள்ள எல்லா மாமிசத்தையும் அறுத்து அறுத்துத் துலைத் தட்டில் வைத்துப் புறவின் எடைக்குச் சரிபாகவில்லை. அவா முடிவில் ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாமல் பறவைபைக் காப்பாற்றுவதன் பொருட்டுத் தரமே தட்டில் ஏறி நின்று எடையைச் சரிப்படுத்தினார். அவரைப்போலப் பிறவுயிர்களைக் கஷ்டப்பட்டாவது காப்பாற்றுவதுதான் சிறந்த வீரதமாகும். மகாபாரதம்.

காப்பது வீரதம்.

காப்பது - (பிறவுயிர்களுக்குத் தீங்கு வராமல்) காப்பாற்றுவது, வீரதம் - (மேலான) வீரதமாகும்.

—o—o—o—

34. சிலவருஷங்களுக்கு முன்னர்க் குமணன் என்று ஒரு சிற்றரசன் இருந்தான். அவன் மிகுந்த கொடையாளி; யாசகர்க்கு எவற்றையும் இல்லையென்று சொல்ல மாட்டான். அவனுக்கு இளங்குமணன் என்று ஒரு இளைய சகோதரன் இருந்தான். தன் தமயன் மனம் வந்தபடி செலவழிப்பதில் இளங்குமணனுக்கு அருவருப்புண்டாயிற்று. அதனால், தமயனைக் காட்டில் தூரத்திவிட்டு அவன் சிங்காதனத்தில் தான் அமர்ந்து அதிகாரம் செலுத்திவந்தான். குமணன் தம்பிக்குப் பயந்து காட்டில் ஒளிந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது பெருஞ்சித்திரனார் என்ற பண்டிதர் ஒருவர் அவனைக்கண்டு 'குமணராஜனே! நாள் இரண்டுநாட்களாக உன்னை திந்தக் காட்

புல் தேடி அலைந்து வருகிறேன். எனக்கு ஏதாவது வெகு மதிக்கொடு. இப்பொழுது உன்நிலைபைக் காட்டினும் என் நிலை மிகவும் தாழ்வடைந்துள்ளது' என்று ஒருசெய்யுள் பாடினார். குமவைவரசன் அவருக்குக் கொடுக்க ஒன்றும் இல்லாமையினால் 'புல்வரே!' வன் தலைபை எடுத்துக் கொண்டு சென்று வன் சகோதரனிடத்தில் கொடுத்து அதன் விலையைப் பெற்றுச் செல்லுங்கள். அதன் விலை பாதிராஜ்யம் என்று அவன் விளம்பரம் செய்திருக்கிறான்' என்று சொல்லி அவரிடம் வாளைக்கொடுத்துத் தலைகுனிந்து நின்றான். அவ்வளப்போலவே அனைவரும் பிறருக்கு உபயோகம் உள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். புறநானூறு.

கிழமைப் படவாழ்.

கிழமைப்பட--(நீயும் உன் பொருளும் பிறருக்குச்) சொந்தமாகும் படி, வாழ்-நீ வாழு.

35. வெகுகாலத்துக்கு முன்னர்ச் சூரிய வம்சத்தில் வேனன் என்று ஒரு மூட அரசன் இருந்தான். அவன் தனது அற்ப புத்தியினால் முனிவர்களை வாகனமாகக் கொண்டு, அவர்களுக்குப் பலவிதமான உபத்திரவங்களை உண்டுபண்ணி வந்தான். வனத்தில் தவம் புரிந்துவந்த முனிவர்கள் விதியில்லாமல் அவனைச் சுமந்துகொண்டு சிரியத் தொடங்கினார்கள். கடவுளைத் தொழுவதற்குக் கூட அவர்களுக்கு ஒழிவு உண்டாகவில்லை. அவர்கள் செய்து வந்த தவங்கள் யாவும் குறையத் தொடங்கின. அவனுக்கு நல்ல வார்த்தைகளினால் பலவிதமான நீதிகளைச் சொல்லியும் ஆம்முருட்டரசன் கொஞ்சமும் கவனிக்கவில்லை. தனது அதிகாரத்தையே பெரிதாக மதித்து வந்தான். பிற்பாடு, எல்லா முனிவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து

அவனைக் கொன்றுவிட்டார்கள். அவனைப்போல நாமும் இழிவான காரியங்களைச் செய்யலாகாது. பாசுவதம்.

கீழ்மை யகற்றி.

கீழ்மை - தாழ்ந்த (குணத்தையும்) தாழ்ந்த (செய்கைகளையும்.)
அகற்றி - நீ நீக்கு.

- - -

36. அத்தினபுரத்தில் இருந்த துரியோதனன் ஒரு சமயத்தில் இராஜஸ்திரீகனோடு விளையாடிக் கொண்டு விளையாடிக் கொண்டு இருந்தான். அப்பொழுது சித்திராங்கதன் என்ற கந்தருவனுக்கும் அவனுக்கும் கடும்கண்ட உண்டாயிற்று. அச்சண்டையில் அவன் தோற்றுப்போனபடியினால் சித்திராங்கதன் அவனையும், அவன் மனைவிமாரகளை யும் சிறைசெய்து தேரில் வைத்துக்கொண்டபோனான். அச்செய்தி அடுத்த வனத்தில் வசித்துவந்த பாண்டவர்களுக்குத் தெரிந்தது. அவர்களில் பீமசேனன் துரியோதனன் சிறைப்பட்டதற்கு மிகவும் சந்தோஷப்பட்டான். தருமபுத்திரர் அதனைக்கண்டு கண்ணீர் ரொரிந்து 'பீமா! நீ அறியாமல் பெகிறாய். நமக்குள் வருத்தம் இருந்தாலும் பிறருக்கு இடம் கொடுக்கலாகாது; நீ சிக்கிரம் அர்ச்சனையைச் சென்று துரியோதனை மீட்டுக்கொண்டு வா! இல்லாவிட்டால், நமது குலத்துக்குப் பெரிய அவமானம் உண்டாகும்' என்று சொல்லி யானுப்பினார். அவனும் அவ்வண்ணமே அர்ச்சனையைச் செய்து யுத்தம் செய்து கந்தருவனை வென்று அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். தருமபுத்திரர் துரியோதனை நோக்கி! 'இனிப் பெண்களை அழைத்துக்கொண்டு இப்படி அஜாகிரதையாக வெளியில் வராதே' என்று புத்தி சொல்லி உபசரித்தனுப்பினார். ஆதலால், நாமும் அவரைப்போலச்

சத்துருவிடத்திலும் மேலான குணங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

மகாபாரதம்.

குணமது கைவீடேல்.

குணம் அது - (மேலான) குணங்களை, கைவீடேல் - நீ ஊவிடாதே.

37. ஆதிநாளில் குந்தி யென்பவள வயிற்றில் கர்ணன் என்று ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவன் வளர்பிறையென்ன வளர்ந்து பரசுராமரிடத்தில் வில்வித்தை கற்றுக் கல்வியில் நிகரற்று விளங்கினான். துரியோதனன் பாண்டவர்களைத் தொலைக்கும் பொருட்டு அவனைத் தனக்கு அந்தரங்க நண்பனாகச் செய்து கொண்டான். துரியோதனனுடைய சந்தோஷத்தின் பொருட்டு அவன் சொல்லும் ஒவ்வொன்றையும் கர்ணன் தடையில்லாமல் செய்துவருவான். பாரத யுத்தம் ஆரம்பமாகும்போது அவனுக்குப் பாண்டவர் ஐவரும் தன் சகோதரர் என்று தெரிந்தது. அவன் தாய் குந்தி தேவி அவனைப் பாண்டவர்களுடன் சேர்ந்துகொள்ளும்படி பலவாறு கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாள். கர்ணன் அது நியாயவிரோதம் என்று மறுத்து அவர்களுடன் சேரவில்லை. தனது நண்பன் துரியோதனன் பக்கத்திலேயே யிருந்து அவன் பொருட்டுப் பாண்டவர்களோடு சண்டையும் செய்து அர்ச்சுனனாலேயே இறந்து போனான். அவனைப்போல நாமும் ஒருவரோடு சினேகம் செய்த பின்பு அவரை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்க வேண்டும்.

மகாபாரதம்.

கூடிப் பிரியேல்.

கூடி - (ஒருவனோடு) சினேகம் செய்து, பிரியேல் - (நீ அவரை விட்டு) நீங்காதே.

38. முன்னாளில் வடமதுரையில் உக்கிரசேன மகாராஜா என்று ஒரு உயர்ந்த அரசர் இருந்தார். அவர் புத்திரனுக்குக் கமசன் என்று பெயர். அவன் தன் சகோதரியின் வயிற்றில் பிறந்த கிருஷ்ணன் என்பவனைப் பகைத்து, அவனைக் கொல்வதற்குப் பலவிதமான கெடுதிகளைச் செய்தும், தனது நண்பர்களைக்கொண்டு செய்விதமும் வந்தான். ஆனால், அவற்றில் ஒன்றாவது பயன்படவில்லை. எல்லாவற்றையும் கிருஷ்ணன் உபாயத்தினாலும் தனது பராக்கிரமத்தினாலும் எளிதில் நீக்கிக்கொண்டு விட்டான். பிற்பாடு கமசன் தன் கொடுந்தொழிவின் பலனாக அக்கிருஷ்ணனால் மற்றொரு சமயத்தில் மரணமடைந்து போனான். அவனைப்போல நாமும் பிறரைக் கெடுப்பதற்கு நினைக்கலாகாது. பாகவதம்.

கேடுப்ப தொழி.

கேடுப்பது-(பிறருக்குக்) கெடுதிகளையெய்த, ஒழி (நீ) விட்டுவிடு.

39. பரிசுஷித்து என்னும் அரசன் பாண்டவரில் ஒருவனான அரசன் னனுடைய பெயரன். அவன் ஒரு நாள் வேட்டையை விரும்பிக் காட்டுக்குச் சென்றான். அங்கே ஒரு முனிவர் நிஷ்டை செய்துகொண்டிருந்தார். அரசன் அவரிடம் சென்று 'முனிநாதா! வழி தவறிப் போயிற்று. எனக்கு அத்தின புரத்துக்குச் செல்லும் வழியைத் தெரிவிக்கவேண்டும்' என்று பலதடவை வினவியும் அவர் ஒன்றும் விடை சொல்லவில்லை. அரசன் முனிவர் தன்னை அலக்ஷ்யம் பண்ணுகிறார் என்று நினைத்து, அங்கு இறந்துகிடந்த ஒரு பாம்பை எடுத்து அவர் கழுத்தில் மாலையாகப் போட்டு அப்பாற் சென்றுவிட்டான். அலித அம்முனிவர் புத்திரருக்குத் தெரிந்தது. அவர்

அன்றைக்கு ஏழாவதுநாள் பாம்புகடித்து இறக்கும்படி அரசனுக்குச் சாபம் கொடுத்தார். அம்மன்னவன் அதனை முனிவர்களால் அறிந்து, அப்பொழுதே வியாசர் புத்திரரான சுகமுனிவரை அடைந்து அவரிடத்தில் ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவின் அவதாரப் பெருமைகளை விவரித்துக் கூறுகின்ற பாகவதத்தைப் பக்தியுடன் கேட்டுவந்தான். அதனால் அவனுக்கு உயர்ந்த ஞானம் உதயமாயிற்று. கடைசியில் அவன் கடவுள் திருவருளுக்கும் சொந்தமானான். அவனைப்போல ஒவ்வொருவரும் கடவுள் விஷயமாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்பதற்கு ஆசைப்பட வேண்டும்.

பாகவதம்.

கேள்வி முயல்.

கேள்வி - (கல்வி யறிவுள்ளவர் சொல்லும் கடவுள் விஷயமான பொருள்னைக்) கேட்பதற்கு, முயல் - (நீ) முயற்சி செய்.

40. 2, 23-வது கதைகளினால் பாண்டவர் தங்களுக்குச் சொந்தமான நாடுகரங்களைச் சூதாட்டத்தில் இழந்து மனைவியோடு வனத்துக்குப் போனார்கள் என்பதைப் படித்திருக்கிறீர்கள். அவர்கள் காட்டில் கழிக்க வேண்டிய பன்னிரண்டு வருஷத்தையும் கஷ்டப்பட்டுக் கழித்து, ஒருவர்கண்ணுக்கும் தெரியாமல் நாட்டில் மறைந்திருக்கவேண்டிய ஒரு வருஷகாலத்தை மச்சதேசத்து அரசனான விராடமன்னவன் அரண்மனையில் இருந்து கழித்துவந்தார்கள். அவர்களில் பீமசேனன் விராடமன்னவனிடத்தில் சமையல் வேலை செய்துவந்தான். ஒரு சமயத்தில் இராஜசபைக்குவந்து வல்லமை பேசின ஒரு மல்லனை வெல்லமுடியாமல் அங்கிருந்த எல்லா மல்லர்களும் வருந்தி நின்றார்கள். அப்பொழுது பீமசேனன் அவனோடு சண்டைசெய்து வெற்றிகொண்டு தன் சாமர்த்தி

யத்தை வெளிப்படுத்தினான். அவனை மற்றொரு சமயத்தில் தனது பராக்கிரமத்தினால் விராட மன்னவனுடன் சண்டைசெய்த திரிகர்த்த மன்னவன் தேரைத் தூக்கியெறிந்து விராட மன்னவனையும் காப்பாற்றியிருக்கிறான். அவனைப்போலச் சமயம் வாய்த்தபோது ஒவ்வொருவரும் கற்ற தொழிலை ஒளியாமல் வெளிப்படுத்த வேண்டும்.

மகாபாரதம்.

கைவினை கரவேல்.

கைவினை - (நீ கற்றுக்கொண்ட) கைத்தொழில்களை; கரவேல் - (சமயத்தில்) ஒளியாதே.

41. தேவர்களில் வசுக்கள் என்று ஒருவகுப்பார் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் தொகை எட்டுக்கோடி. அவர்களில் எட்டுப்பெயர் தலைமைபெற்றவர். ஒரு சமயத்தில், அந்த எண்மரும் வசிஷ்டமுனிவரிடத்தில் இருந்த காமதேநுவை ஒருவரும் அறியாமல் ஒருநாள் இரவில் வந்து திருடிக்கொண்டு போனார்கள். அச்செய்தி மறுநாள் முனிவருக்குத் தெரிந்தது. அவர் உடனே வசுக்களை அழைத்து 'நீங்கள் களவு செய்தபடியினால் உலகத்தில் மனிதர்களாகப் பிறவுங்கள்' என்று சாபம் கொடுத்தார். அவர்கள் அச்சாபத்தை நீக்கிக்கொள்ள முடியாமல் பின்னொருசமயத்தில் பூலோகத்தில் கங்காதேவியின் வயிற்றில் வந்து பிறந்து கஷ்டப்பட்டார்கள். ஆதலால், நாமும் பிறர்பொருள்களை அபகரிக்கலாகாது.

மகாபாரதம்.

கொள்ளை விரும்பேல்.

கொள்ளை - (பிறர் பொருளைத்) திருடுவதற்கு, விரும்பேல் - (நீ) ஆசைப்படாதே.

42. முதல் கதையில் இராமனைப்பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். அவன் தனது இளம்பிராயத்தில் மந்தரை என்னும் வேலைக்காரியினுடைய கூன்முதுகின் மீது களிமண் உருண்டையை வேடிக்கையாகப் போட்டு விளையாடினான். அஃது அவளுக்கு மிகவும் அவமானமாக இருந்தது. அவள் அந்தச் செயலை மனத்தில் வைத்துச் சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தாள். சிலவருஷங்களுக்குப் பின்னர் இராமனுக்கு இராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்ய முகூர்த்தம் நிச்சயிக்கிருந்தது. மந்தரை இராமன் சிற்றன்னையாகிய கைகேயியைக்கொண்டு அம்முகூர்த்தத்தைக் கலைத்து அவனையும் வனத்துக்குப் போக்கினான். ஆதலால், நாம் பிறருக்கு அவமானம் உண்டாகும்படியான விளையாட்டுக்களைச் செய்யலாகாது. **இராமாயணம்.**

கோதாட் டொழி.

'கோத-குற்றம் (பொருந்திய), ஆட்டு-விளையாட்டுக்களை, ஒழி- (ஈ) விட்டுவிடு.

43. முன்னர் மதுரைப் பட்டணத்தை ஒரு பாண்டியராஜன் அரசாண்டு வந்தான். அவன் தன் நகரத்தில் காசியாத்திரை சென்றிருந்த ஓர் அந்தணன் மனைவியைக் காப்பாற்றுவதன் பொருட்டு அந்த அக்கிரகாரத்தில் உள்ள எல்லா அந்தணர் வீடுகளுக்கும் படியரிசி கொடுத்து அவர்கள் அனைவரையும் ஒருதன்மையாக ஆதரித்து வந்தான். சில மாதங்களுக்குப் பிற்பாடு காசிக்குச் சென்ற அந்தணன் திரும்பிவந்து மனைவியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். இரவில் மாறுவேஷம் பூண்டுவந்த அரசன் அவனை யாரோ அயலான் என்று நினைத்துத் தெருக்கதவைத் தட்டினான். அந்தணன் 'யார்?' என்று அதட்டிக் கேட்டதனால், அவனைச் சொந்தக்காரன் என்று

தெரிந்துகொண்டு அவ்வந்தணனுக்குத் தன் மனைவியின் மீது சந்தேகம் உண்டாகாதபடி அந்தத் தெருவில் உள்ள எல்லா வீட்டுச் சதவுகளையும் அப்படியே தட்டிக்கொண்டு அரண்மனை போய்ச் சோந்தான். ஆயினும், அவன் மறு நாள் காலையில், ஆராய்ந்து பாராமல் சதவைத் தட்டி அந்தணனுக்கு அவன் மனைவியின் மீது சந்தேகத்தை உண்டா பண்ணின தனது வலக்கரத்தை வெட்டி யெறிந்துவிட்டான். அந்தச்செய்தி அந்தணர்களுக்குத் தெரிந்தது. அவர்கள் அரசன் செயலுக்கு ஆச்சரியப்பட்டு அப் பொழுதே பெரிய யாகம்செய்து பசும் பெர்னனூல் புதிய கை ஒன்று உண்டுபண்ணி அரசனுக்குப் பொருநதப் பண்ணினார்கள். அன்றுமுதல் அவனுக்குப் பொற்கைப் பாண்டியன் என்று பெயர் உண்டாயிற்று. ஆதலால், நாமும் பிறருக்குப் பழியை உண்டாக்குமபடியான காரியங்களை மறந்தும் செய்யலாகாது. பழமொழி.

டுகளவை அகற்று.

கெளவை-(பிறருக்குப்) பழியை உண்டாக்கும் காரியங்களையும் சொற்களையும், அகற்று - (நீசெய்யாமலும் சொல்லாமலும்) நீக்கிவிடு.

44. முற்காலத்தில் மகத ஆவம பொருந்திய அகஸ்தியர், வசிஷ்டர் முதலான சப்தரிஷிகளும் தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரன் கட்டளைக்கு அடங்கி நடந்து அவனுக்குப் பல்லக்கும சுமந்து வந்தார்கள். அங்ஙனமே பூலோகத்தில் இருந் புருரவன் முதலான சக்ரவர்த்திகளுக்கும் முனிவர்கள் அடங்கி அவர்கள் கட்டளைப்படி நடந்திருக்கிறார்கள். தவத்தில் மிகுந்த முனிவர்களே அங்ஙனம் அடங்கியிருந்தபடியினால் நாமும் அரசன் கட்டளைக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால், தீமை உண்டாகும்.

மகாபாரதம்

சக்கர நெறிநில்.

சக்கரம் - (அரசனுடைய ஆக்களுச்) சக்கரமானது, நெறி-(செல்லும்) வழியில், நில் - (நீ அடங்கி) நட.

45. இவது கதையில் யயாதிமன்னவனைப்பற்றி ஒருவாறு தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் சந்திரவம்ச சக்கரவர்த்தி. பிரதிஷ்டானம் என்ற பட்டணம் அவனுக்கு ராஜதானியாக இருந்தது. அம்மன்னவன் நல்வினைப்பயனால் தெய்வலோகம் சென்று அங்கு நெடுங்காலம் வரையில் வசித்து வந்தான். ஒருசமயத்தில் அவன் இந்திரன் முன்னர்த் தன்னை அகங்கரித்துப் புகழ்ந்துகொண்ட குற்றத்தினால் புண்ணியம் குறைந்து சிலத்தில் தள்ளப்பட்டான். அப்பொழுது அவன் இந்திரனைநோக்கி, 'மேன்மை பொருந்தியவனே! கருணைகொண்டு என்னை நல்லவர்களுக்கு நடுவில் விழும்படி செய். நான் வேண்டும் வரம் அந்த ஒன்றே 'யொன்றுதான்' என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான். இந்திரன் 'அவ்வண்ணமே யாகட்டும்' என்று அவனுக்கு அந்த வரத்தைக் கொடுத்தான். பின்னர் யயாதி மன்னவன் அஷ்டகன் முதலான நான்கு முனிவர்களுக்கும் நடுவில் வந்து விழுந்தான். அம்முனிவர் தங்கள் ஆச்சிரமத்தில் அவனுக்கு இடங்கொடுத்து ஆதரித்தார்கள். மன்னவன் அவர்களைப் பிரியாமல் இருந்து அவர்கள் தன்னைக் கேட்ட தரும சந்தேகங்களை யெல்லாம் தீர்த்துக்கொண்டிருந்தான். சிலகாலத்துக்குப் பிற்பாடு, இந்திரன் அந்த நான்கு முனிவர்களையும் தன் உலகத்துக்கு அழைத்து வரும்படி விமானத்தை அனுப்பினான். அந்நால்வரும் 'யயாதிமன்னவன் இல்லாமல் நாங்கள் மரீத்திரம் சுவர்க்

கத்துக்கு வரமாட்டோம்' என்று மறுத்து விட்டார்கள். இந்நிரன் அவர்களுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணும்பொருட்டு யயாதி மன்னவனையும் அவர்களுடன் சுவர்க்கத்துக்கு அழைப்பித்துக் கொண்டான். ஆதலால், யயாதி மன்னவனைப்போல நாமும் பெரியவர்களின் கூட்டத்தில் இருந்தால் நன்மைபெறலாம். 10காபாரதம்.

சான்றோர் இனத்திரு.

சான்றோர்-(கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களில் நிறைந்த) பெரியவர்களுடைய, இனத்து - கூட்டத்தில், இரு - (நீ சேர்ந்து) இரு.

46. முருகன் என்ற சிறுவன் திருப்பத்தூரில் மாடு மேய்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் ஒருநாள் பக்கத்தில் உள்ளவர்களை வேடிக்கை செய்யவேண்டும் என்று நினைத்து 'ஐயோ! புலி வருகிறது! புலி வருகிறது!!' என்று பொய்க்கூச்சல் போட்டான். அயலில் இருந்தவர்கள் அதனை உண்மை யென்று நினைத்துப் பரபரப்போடு ஆயுதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்தார்கள். அங்கே புலியைக் காணவில்லை. 'சிறுவன் தங்களைப் பொய்சொல்லி ஏமாற்றினான்' என்று அவனைத் திட்டிக்கொண்டு திரும்பிப் போய்விட்டார்கள். மற்றொருநாள் உண்மையாகவே புலி வந்துவிட்டது. அச்சிறுவன் 'ஐயோ! புலி!! புலி!!' என்று பலதடவை உரத்துக் கூவினான். சிறுவன் முன்போலவே வேடிக்கை செய்கிறான் என்று ஒருவரும் வரவில்லை. புலிவந்து சிறுவனைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டது. அச்சிறுவனைப் போல நாமும் வேடிக்கைக்காகவும் பொய்சொல்லக்கூடாது. -கதாமஞ்சரி. சித்திரம் பேசேல்.

சித்திரம்-(மெய்ப்போலத் தோன்றும்) வேடிக்கைவார்த்தைகளை, பேசேல் - (நீ) பேசாதே.

47. 8-வது கதையில் அரிச்சந்திர மன்னவனைப் பற்றித் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். அவன் தனது நாடுநகரம் முதலிய எல்லாவற்றையும் கவுசிக முனிவருக்குத் தானம் கொடுத்துவிட்டுக் காசிப்பட்டணம் போனான். அங்கே அக்கௌசிகர் கடனுக்காக மனைவியையும் மகனையும் அந்தப் பட்டணத்தில் இருந்த காளகண்டன் என்னும் அந்தணனுக்கு அடிமையாக்கித், தானும் வீரபாகு என்ற ஒரு பறையனுக்கு அடிமையாகிச் சடுகாடு காத்துவுந்தான். அப்படிப்பட்ட கஷ்ட சமயத்திலும் கூட அவன் கவுசிக முனிவர் தன்னைக் கேட்டுக்கொண்டபடி பொய்சொல்ல விரும்பவில்லை. புகழுக்குக் காரணமான உண்மை பேசுதலையே உறுதியாகக்கொண்டு உயர்ந்த கீர்த்தியை அடைந்தான். அவனைப்போல நாமும் புகழுக்குக் காரணமான மேன்மைக் குணத்தை மறவாமல் இருக்கவேண்டும்.

மகாபாரதம்.

சீர்மை மறவேல்.

சீர்மை - (புகழுக்குக் காரணமான) மேன்மைக் குணத்தை, மறவேல் - (நீ) மறந்துவிடாதே.

48. சேதிப்பட்டணத்தில் சிசுபாலன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் தனது மாமன் மகனான கிருஷ்ணன்மீது பொறாமைகொண்டு அவனைப் பலவிடங்களிலும் பலவாறு தூஷித்துப் பேசிவந்தான். எப்படிப்பட்ட பெரிய சபையாக இருந்தபோதிலும், அவன் அவரைத் தூஷியாமல் இருப்பதில்லை. ஒரு சமயத்தில் புகிஷ்டிர சக்ரவர்த்தி இந்திரப்ரஸ்தத்தில் இராஜரூயம் என்னும் பெரிய யாகத்தைச் செய்தார். உலகத்தில் இருந்த எல்லா அரசர்களும் எல்லாப் பெரியவர்களும் அந்த யாகத்துக்கு வந்திருந்தார்கள். யாகசபையில் சிசுபாலன் தன் வழக்கப்

படி கிருஷ்ணனைத் 'துஷ்டன் என்றும், திருடன் என்றும், அயோக்கியன் என்றும்' தூஷிக்கத் தொடங்கினான் உடனே கிருஷ்ணன் கோபங்கொண்டு எல்லாருக்கும் எதிரில் அவனைக் கொன்றுவிட்டார். ஆதலால், நாமும் பிறருக்கு வருத்தம் நரும்படியான வார்த்தைகளைச் சொல்லக் கூடாது. மகாபாரதம்.

சுளிக்கச் சொல்லேல்.

சுளிக்க - (கேட்போர் முகம் சுளித்து) வெறுக்கும்படி, சொல்லேல் - (நீ ஒன்றும்) சொல்லாதே.

49. முன்னூளில் நிடதநாட்டுக்கு நளன் என்ற அரசன் தலைவனாக இருந்தான். அவன் ஒருநாள் பொழுது போக்குக்காகப் புஷ்கரன் என்னும் ஒரு சிறிய அரசனுடன் சூது ஆடத் தொடங்கினான். அவ்வாட்டத்தில் அவனுக்குச் சொந்தமான அரசையும் அதிகாரத்தையும் கூடப் பந்தயம் வைத்து ஆடி அவ்வொரு நாளிலேயே எல்லா வற்றையும் இழந்து விட்டான். பின்பு மனைவியும் அவனும் வயிறு வளர்ப்பதன் பொருட்டு வேற்றுத்தேசம் சென்றார்கள். அவன் தரித்திர மிகுகியினால் நடுக்காட்டில் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்து ருதுபர்ணன் என்ற வேறொரு அரசனுக்குச் சமையல் வேலை செய்து ஜீவனம் பண்ணி வந்தான். அவன் மனைவி தமயந்தி அந்தக் காட்டில் அலைந்து திரிந்து முடிவில் சேகிராட்டை அடைந்து அந்நாட்டு அரசன் மகளுக்குத் தாதியாக இருந்து பலவிதமான கஷ்டங்களை அனுபவித்தாள். ஆதலால், நாமும் நளனைப்போலச் சூதாடக்கூடாது. கடைதம்.

சூது வீரும்பேல்.

சூது - சூதாட்டத்தை, வீரும்பேல் (நீ) - வீரும்பாதே.

50. அந்தணகுலத்தில் சாணக்கியர் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் இராஜ தந்திரத்தில் வல்லவர். பாடளி புரத்தைப் பரிபாலித்துவந்த நவநந்தனர் என்பவர்கள் ஒருசமயத்தில் அவரை எதிரில் இகழ்ந்து பேசினார்கள். சாணக்கியர் அந்தப் பகையை மனத்தில் வைத்திருந்து பருவதராஜனைக் கொண்டு அவர்களை அடியோடு தொலைத்துச் சந்திரகுப்தன் என்றவனுக்கு அவ்வரசைச் சொந்தமாக்கினார். இராஜஸன் என்ற முதல் மந்திரிக்கு அது சரிப்படவில்லை. அவன் நந்தனவம்சத்தில் மிகவும் அன்புள்ளவன். அம்மந்திரி சந்திரகுப்தன் பவனி வருகையில், கோபுரத்தின் மீது ஒருவனை உட்காருவித்து அவன் தலையில் விழும்வண்ணம் ஒரு பெருங்கல்லைப் புரட்டியும், அவன் புகுந்த அறைக்கு நெருப்பிடுவித்தும், இன்னும் இதுபோன்ற பலவிதமான அபத்துக்களை உண்டுபண்ணி வந்தான். சாணக்கியர் தமக்குச் சொந்தமான எல்லா வேலைகளையும் விட்டு அப்பட்டணத்தில் வருஷக்கணக்காக இருந்துகொண்டு இராஜஸன் செய்யும் ஒவ்வொரு சூழ்ச்சியையும் அறிந்து தடுத்துச் சந்திரகுப்தனுக்கு எவ்விதத்திலும் அபத்து வரவொட்டாமற் காத்து அவனைச் சிங்காதனத்தில் நிலைக்கப்பண்ணினார். அவரைப்போல ஒவ்வொருவரும் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தைச் செம்மையாகச் செய்து முடிக்கவேண்டும். முத்திராராஜஸம்.

செய்வன திருந்தச் செய்.

செய்வன - செய்யவேண்டிய காரியங்களை, திருந்த - செம்மையாக, செய் - (நீ) செய்,

—o—o—o—

51. 45-வது கதையைப் படித்துக்கொள்க.

சேரிடம் அறிந்துசேர்.

சேர் இடம்-சேரத்தரும் இடத்தை, அறிந்து - தெரிந்துகொண்டு, சேர் - (நீ) சேர்ந்திரு.

52. தூரியோதனனுக்கும் பாண்டவருக்கும் ஆதிமுதல் பகைபெருகி வந்ததென்பது மேலே படித்த கதைகளினால் தெரிந்திருக்கலாம். தூரியோதனன் தந்தை அப்பொழுது சிங்காசனத்தில் இருந்துவந்த படியினால் அவனுக்குச் செல்வாக்கு அதிகமாயிற்று. அதனால் அவன் கருவம்கொண்டு பாண்டவரில் தனக்கு மிகவும் பகையான பீமனைக் கொல்லும் பொருட்டு அவன் சாப்பாட்டில் விஷத்தைக் கலந்தான். அவன் சங்கையாற்றில் விளையாடும் இடத்தில் நீரில் கழுக்களை நாட்டினான். அவன் தூக்கத்தில் பாம்புகளைக் கடிக்கவிட்டான். ஐவரும் தூங்கும்போது வீட்டில் நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தினான். சூதாட்டத்தில் அவர்கள் இராஜ்யத்தை அபகரித்துக்கொண்டனர். அவர்கள் மனைவியான பாஞ்சாலியை இராஜசபையில் அழைத்து வந்து மானபங்கம் செய்தான். அவர்கள் இறப்பதற்கு மரணயாகம் செய்வித்தான். இவையன்றி இன்னும் பல வகையான அக்கிரமங்களையும் அப்பொழுது தப்பொழுது அவன் அவர்களுக்குச் செய்துவந்தான். இக்காரணங்களினால் நாட்டில் உள்ள பலரும் அவனைச் 'ஓ! துஷ்டன்! துஷ்டன்!!' என்று வெறுக்கத் தொடங்கினார்கள். தூரியோதனன் சிறிதும் நல்லவனாகாமல், அப்படியே இறந்து போனான். அவனைப்போல நாமும் 'ஓ! இவன் துஷ்டன்!' என்று வெறுக்கும்படி உலகத்தில் திரியலாகாது.

மகாபாரதம்.

சை யெனத் தீரியேல்.

சையென - (பெரியோர் உன்னைச்) ஓ என்று (வெறுக்கும்படி),
தீரியேல் - (நீ துஷ்டனாகத்) திரியாதே.

53. வனத்தில் அக்னிவேசியர் என்று ஒரு ரிஷி இருந்தார். அவரிடத்தில் துரோணன், துருபதன் என்று

இரண்டு மாணக்கர் படித்துவந்தார்கள். துரோணன் அந்தணகுலம்; துருபதன் கூத்திரியகுலம்; துருபதனுக்கு மறதி அதிகம்; துரோணனோ சுறுசுறுப்புள்ளவன்; துருபதன் துரோணனிடத்தில் தான்மறந்துபோன வில்வித்தை களையெல்லாம் அடிக்கடி கற்றுக்கொண்டுவருவான். சில வருஷம் கழித்து அவ்விருவரும் குருவிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு வேறுவேறு பிரிந்துபோகத் தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது துருபதன் துரோணனை நோக்கி, 'நான் மறந்துபோன எல்லாவற்றையும் நீ எனக்குப் பொறுமையுடன் கற்பித்திருக்கிறாய்; நான் அவ்வுதவியை மறந்துபோகவில்லை; எனக்குச் சிங்காதனம் சொந்தமாகட்டும்; நன்றி யறிதலின்பொருட்டு உனக்கு அந்த அரசில் பாதியைப் பங்கிட்டுத் தருகிறேன்' என்று வாக் குத்தத்தம் செய்து விடை பெற்றுக்கொண்டு போனான். சில வருஷங்களுக்குப் பின்பு துருபதனுக்கு அரசுகிடைத்தது. அவன் சிங்காதனத்தில் இருக்கும்போது ஒருநாள் துரோணன் அவன் சபைக்குச்சென்று 'அரசனே! நான் உனது பழைய நண்பன்; ஒரு கறவைப் பசுவைவிரும்பி உன்னிடம் வந்திருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அதனைக் கொடுக்க மனம்வராமல் அரசன் அனைவருக்கும் எதிரில் அவனை 'பேராசைக்கூரன்' என்று அவமதித்துப் பரிகாசம் பண்ணினான். முன்பு அவனுக்குச் சொன்னவசனத்தை கொஞ்சமும் கவனிக்கவில்லை. உடனே துரோணன் கோபம் கொண்டு 'துஷ்டவரசனே! நீ என்னை அவமதித்ததற்குப் பதில் செய்கிறேன்! பார்' என்று சபதம் செய்து, மற்றொரு சமயத்தில் பாண்டவரில் ஒருவனான அர்ச்சுனைக் கொண்டு சண்டையில் அவனைத் தேர்க்காலில் கட்டிவரச் செய்து மானபங்கம் பண்ணினான். ஆதலால், நாமும்

பாஞ்சாலனைப்போலச் சொன்னசொல்லை நிறைவேற்று
வதற்குச் சோர்வடையலாகாது. மகாபாரதம்.

சொற் சோர்வு படேல்.

சொல்-(சொன்ன) சொல்லை (நிறைவேற்றுவதற்கு), சோர்வு
படேல் - (நீ) சோர்வடையாதே

54. 31-வது கதையில் கும்பகர்ணனைப் பற்றி நீங்கள் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். அவன் இலங்கைப் பட்டினத்தில் இராவணனுக்கும் இராமருக்கும் நடந்த சண்டையில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு யுத்தம்செய்து சுக்கிரீவன் என்ற குரங்கரசனை உயிருடன் பிடித்துக்கொண்டு பட்டினம்போனான். நடு வழியில் 'கையில் அகப்பட்டவன் எங்குச் செல்லப்போகிறான்' என்று நினைத்துச் சற்றுச் சோம்பலாகச் செல்லத் தொடங்கினான். சுக்கிரீவன் அவன் அஜாக்கிரதையை அறிந்து தருணம் பார்த்து அவனுடைய மூக்கையும் காதையும் கடித்து எடுத்துக்கொண்டு இராமரிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டான். கும்பகர்ணன் ரணகளத்தில் பகைவனை உயிருடன் பிடித்து வந்தும் பயனடையவில்லை. 'சோம்பலினால் அவமானத்தையும் ஆபத்தையுமே அடைந்தான். ஆதலால், அவனைப்போல நாமும் சோம்பல் கொண்டு திரியலாகாது.

இராமாயணம்.

சோம்பித் திரியேல்.

சோம்பி - (காரியத்தில்) சோம்பல்கொண்டு, திரியேல் - (நீ) திரியாதே.

—o—o—o—

55. 2-வது கதையில் துரியோதனன், பாண்டவர் மனைவியான பாஞ்சாலியை மானபங்கம் பண்ணச் சபை

யில அழைப்பித்தான் என்று படித்திருக்கிறார்கள். அந் தப் பாஞ்சாலி இராஜசபைக்கு வந்து அங்குள்ள பெரிய வர்களைத் தனக்கு நியாயம் சொல்லும்படி கேட்டாள். ஒருவராவது வாயைத் திறக்கவில்லை. அத்தான் பெயரும் மேளமமாக இருந்தாள் ட்டார்கள். அப்பொழுது துரியோதனனுக்குக் கடைசி சகோதரனான விகர்ணன் என்பவன் எழுந்து சபையில் உள்ள அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி அவளுக்கு நியாயம் கூறினான். எல்லாரும் 'நன்றாய்ச் சொன்னான்; நன்றாய்ச் சொன்னான்' என்று அவனைக் கொண்டாடினார்கள். ஆதலால், நாமும் அவனைப் போல யோக்கியன் என்று பெயரெடுக்கவேண்டும்.

10காபாரதம்.

தக்கோன் எனத்திரி.

தக்கோன் என - (பெரியவர் உன்னை) யோக்கியன் என்று சொல்லும்படி, திரி - (நீ) நட.

—o—o—o—

56. 30-வது கதையில் பதினேழாவது நாள் பாரத யுத்தத்தில் ஆர்ச்சுனன் விட்ட அம்புகளால் கர்ணன் சோர்ந்து தேர்த்தட்டில் விழுந்து விட்டானென்றும், அப்பொழுது அவன் செய்த தருமமே அவனைக் காப்பாற்றிய தென்றும் படித்திருக்கிறார்கள். அந்த யுத்தத்தில் ஆர்ச்சுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாக இருந்தவர் கண்ணபிரான். அவர் ஆர்ச்சுனனுக்கு நன்மை செய்யும் பொருட்டுக் கர்ணனிடம் அந்தன வேஷத்தோடு சென்று, அவன் அதுவரையிலும் செய்திருந்த நல்வினைகளை யெல்லாம் தானமாகக் கேட்டார். கர்ணன் சந்தோஷமடைந்து தன்னுயிர்க்குத் துணையாக இருந்த அந்நல்வினைகளைக் கொடுத்து அழியாத கிர்த்தியை அடைந்தான். அவனைப் போலவே நாமும் பிறருக்குத் தானம் செய்ய ஆசைப்பட வேண்டும்.

மகாபாரதம்.

தானமது விரும்பு.

தானம் அத - (நல்லவர்களுக்குத்), தானஞ் செய்வதற்கு,
விரும்பு - (ஈ) ஆசைப்படு.

57. 24-வது கதை இரணியன் என்று ஒரு அசுரன் இருந்ததாக உங்களுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறது. அவன் சகோதரனை ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு வராக வடிவம் கொண்டு கொன்றுவிட்டபடியினால் அவன் முதலிலிருந்து அம்மகா விஷ்ணுவைப் பகைத்துக்கொண்டு வந்தான். அவன் ஆளுகையில் விஷ்ணுவின் பெயரை அவரும் உச்சரிக்கலாகாது. தவறிச் சொன்னவர் எவராயினும் தண்டிக்கப்படுவார். சில வருஷங்களுக்குப் பின்னர் அவனுக்குப் பிரஹ்லாதன் என்று ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவன் ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவினிடத்தில் பிகவும் அன்புள்ளவன். தன் விரோதியை வணங்கி வருகிறான் என்று இரணியன் அவனுக்குப் பலவிதமான இம்சைகளை உண்டு பண்ணினான். பிரஹ்லாதன் அவை எல்லாவற்றையும் அக்கடவுள் அருளினால் எளிதில் நீக்கிக்கொண்டு முடிவில் அவருக்கு முதன்மையான பக்தனும் ஆனான். ஆதலால், நாமும் பிரஹ்லாதனைப்போல விஷ்ணு பக்தனாக இருந்து அக்கடவுளுக்கு அடிமை செய்யவேண்டும். பாகவதம்.

திருமாலுக் கடிமை செய்.

திருமாலுக்கு - மகா விஷ்ணுவுக்கு, அடிமை செய் - (ஈ) தொண்டு செய்.

58. 52-வது கதை துரியோதனன் அக்கிரமங்களைச் சுருக்கித் தெரிவித்திருக்கிறது. அவன் ஒரு சமயத்தில் பாண்டவர்களைக் கெடுக்க விரும்பி வனத்துக்கு வந்தான். அங்கே ஒருவர் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவ

ருக்குக் காளமுனிவர் என்று பெயர். துரியோதனன் அவரைச் சரணமடைந்து தனது குறையை விண்ணப்பித்துக் கொண்டான். அம்முனிவர் 'ஒரு பெரிய யாகம் செய்து பாண்டவர்களை அடியோடு தொலைத்து விடுகிறேன்' என்று அவனுக்குக் தைரியம் சொன்னார். துரியோதனன் சந்தோஷம் கொண்டு அவர் விரும்பின வண்ணம் யாகத்துக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் கொடுத்தனுப்பினான். உடனே நல்ல முகூர்த்தத்தில் அந்த முனிவர் யாகத்தை ஆரம்பம் செய்து நடத்தி வந்தார். அதில் ஒரு பெரிய பூதம் உண்டாயிற்று. அது முனிவர் கட்டளை பெற்றுப் பாண்டவர் ஐவரையும் கொல்லப் புறப்பட்டுப் போயிற்று. அப்பொழுது பாண்டவரில் நால்வர், கிருஷ்ணன் செய்த ஒருவகைத் தந்திரத்தினால், இறந்தவர்போல ஒரு குளக்கரையில் விழுந்து கிடந்தார்கள். அந்தக் கொடிய பூதம் அவர்களைச் செத்தவர் என்று நினைத்துக் கோபத்தோடு திரும்பி வந்து, தன்னை உண்டு பண்ணியனுப்பின முனிவரையே கொன்று மறைந்தது. ஆதலால், நாமும் பிறரைக் கெடுக்கும்படியான பாவகாரியங்களைப் பண்ணலாகாது.

மகாபாரதம்.

தீவினை அகற்று.

தீவினை-பாவச் செயல்களை, அகற்று-(நீ) நீக்கு.

59. 39-வது கதையில் பரிசுஷித்து மன்னவன் தனக்கு அகால மரணம் உண்டாகப் போகின்றது என்பதை முனிவரால் தெரிந்துகொண்டான் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். அவன் 'வேலை இல்லாமலிருந்தால், பெரிய விசாரமாக இருக்கும்; அஃது இன்னும் துக்கத்தை உண்டுபண்ணும்; இருக்கும் வரையில் மனத்தைச் சந்

தோஷமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்று எண்ணிச் சுகமுனிவரை அடைந்தது அவரிடத்தில் பாகவதத்தைக் கேட்டு மரணவிசாரம் இல்லாமலேயே பாகவதமாக உயிர்த்துறந்தான். மரணத்தை அழிந்தால் அவன் விசாரப்படவில்லை. அவனைப்போல எழும மனத் துன்பத்துக்கு இடம் கொடுக்காமல் இருக்கவேண்டும்.

பாகவதம்.

துன்பத்துக் கிடம் கொடேல்.

துன்பத்துக்கு - (மன) வருத்தத்துக்கு இடம் கொடேல் - (நீ) இடம் கொடாதே.

60. காசிப்பட்டணத்திலே நிருபிராமண ஸ்திரீ கிரியிபிள்ளை யொன்று வளர்த்து வந்தார். வருநாள் அவள் தன்னுடைய இளங்குழந்தைக்கு அநதக் கிரியைக் காவல் வைத்து விட்டு நீராடப்போனாள். அப்பொழுது ஒரு கரும்பாம்பு அநதக் குழந்தையைக் கடிக்கவந்தது. கிரியிபிள்ளை உடனே அதனை அண்டை செய்து அநதப் பாம்பை இரண்டு துண்டமாக்கிக் கொன்று வாயிற்படியில் வந்து நின்றது. அவள் நீராடித் திருபிராமணபெய்து இரந்தத்தோடு சிற்கும் கிரியிபிள்ளையைக் கண்டு, 'அது தன் குழந்தையைத்தான் கடித்துக் கொன்றுவிட்டது' என்று எண்ணிக்கொண்டு தான் சமந்தது வந்த தண்ணீர் க்குடத்தை அதன்மேல் போட்டுக் கொன்று உடனே நழைந்தாள். அங்குத் தொட்டிலிலே குழந்தை விளையாடிக் கொண்டிருக்கவும் பாம்பு இறந்தது கிடக்கவும் கண்டு, 'ஐயோ! ஆராய்ந்து பாராமல் கிரியிபிள்ளையை அரிபாயமாகக் கொன்று விட்டோமே' என்று வருந்தித் தாமை இறந்தபொருள். ஆதலால், ஆராய்ந்து பாராமல் ஒரு காரியத்தையும் செய்யலாகாது.

பஞ்சதந்திரம்.

தூக்கி வினைசெய்.

தூக்கி-ஆராய்ந்து, வினை-(ஒரு) தொழிலை, செய் - (நீ) செய்.

61. 57-வது கலாதயினால் இரணியன் ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவின் மீது மிகவும் பகை கொண்டிருந்தான் என்று வெளியாகின்றது. அவன் அரசாட்சியில் கடவுளின் பெயரை உச்சரிக்கின்றவர்கள் மரண தண்டனையை அடைந்து வந்தார்கள். தெய்வத்தைக் குறித்துச் செய்யப்படும் ஜபம், தபம், ஹோமம் முதலிய எல்லாவற்றையும் தன்னைக் குறித்தே செய்யும்படி அவன் கட்டளையிட்டிருந்தான். பிற்பாடு அவன் அத்தெய்வ தூஷணையினால் அனைவராலும் வெறுக்கப்பட்டு முடிவில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் நரசிங்காவதாரத்தினால் மரணமடைந்து போனான். ஆதலால், நாமும் தெய்வத்தைத் தூஷிக்கலாகாது. பாகவதம்.

தெய்வம் இகழேல்.

தெய்வம்-கடவுளை, இகழேல்-(நீ) இகழ்ச்சி பண்ணாதே.

62. டெல்லிப் பட்டணத்தில் மயிலாசனத்தில் இருந்து அரசு செலுத்தி வந்த அரசர்களில் ஒளரங்கஜீப் என்பவர் ஒருவர். அவர் ஆடம்பரம் அற்றவர். நல்லொழுக்கம் உள்ளவர். ஆனால், மதவிஷயத்தில் மாத்திரம் அவருக்குப், பிடிவாதம் உண்டு. அவர் வட இந்தியா முழுவதையும் துருக்கமதம் ஆக்குவதற்குப் பலவிதத்திலும் பிரயத்தனப்பட்டு வந்தார். அம்மதத்தில் சேர மனமில்லாதவர்களுக்குத் தனியான வரிகள் விதித்தார். இன்னும் பல சில்லரைத் தொந்தரைகளாலும் அவர்களை உபத்திரவித்தார். ஜனங்கள் அவற்றைப் பொறுக்கமுடியாமல் மூலைக்கு மூலை கலகம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். மதத்

தில் உள்ள அபமானத்தினால் அவ்வரசருக்கு அவர்கள் கூக்குரல் ஒன்றும் செவியில் ஏறவில்லை. முடிவில் அந்த ஒரு குற்றத்தினாலேயே அவர் அரசாட்சி அமைதியில் லாமல் அடியோடு அழிந்துபோய் விட்டது. ஆதலால், தேசத்தில் உள்ளவர்களின் கொள்கைக்கு விரோதமாக நாம் நடக்கலாகாது. இந்துதேச சரித்திரம்.

தேசத்தோடு ஒத்துவாழ்.

தேசத்தோடு-(நீ வாசம் செய்யும்) தேசத்தில் உள்ளவர்களுடன், ஒத்து-(பகையில்லாமல்) கூடியிருந்து, வாழ்-(நீ) வாழ.

63. முற்காலத்தில் சுந்தன் உபசுந்தன் என்று இரண்டு அரசு சகோதரர் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஒற்றுமையில் மிகுந்தவர்கள். வரத்திலும் பலத்திலும் உயர்ந்தவர்கள். ஒருவராலும் வெல்ல முடியாதவர்கள். ஒரு சமயத்தில் அவ்விருவரும் அழகில் மிகுந்த திலோத்தமை என்ற தெய்வப் பெண்ணை மணம் செய்துகொள்ள ஆசைப்பட்டார்கள். அந்தப்பெண் 'சூரர்களே! உங்களில் பராக்கிரமம் உள்ள ஒருவனை நான் மணந்துகொள்ளுகிறேன்' என்று ஆசை வார்த்தை சொன்னாள். அப்புத்தியற்ற சகோதரர்கள் தங்களில் பராக்கிரமம் உள்ளவனைத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுத் தாங்களே ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டைசெய்து இறந்துபோனார்கள். அவர்களைப்போல நாமும் பெண்களுடைய ஆசை வார்த்தைகளைக் கேட்கலாகாது. மகாபாரதம்.

தையல்சொல் கேளேல்.

தையல் - பெண்களுடைய, சொல் - (ஆசை) வார்த்தைகளை, கேளேல் - (நீ) கேட்டு (நடவாதே).

64. 15-வது கதை உங்களுக்குக் கிருஷ்ணனைப் பற்றித் தெரிவித்திருக்கிறது. அவன் தன்னுடைய இளம் பிராயத்தில் குசேலன் என்ற அந்தணனோடு கல்வி கற்று வந்தான். கற்று முடிந்த பிற்பாடு, இருவரும் வேறுவேறு பிரிந்துபோனார்கள். நெடுநாள் கழித்துக் குசேலன் ஒரு சமயத்தில் கிருஷ்ணனைக் காணவேண்டும் என்று துவாரகைக்குச் சென்றான். அப்பொழுது குசேலன் தரித்திரத்தின் அவதாரமாகவும் கிருஷ்ணன் செல்வத்தின் அவதாரமாகவும் இருந்தார்கள். காவற்காரர் குசேலன் வேஷத்தைக்கண்டு பரிகாசம் பண்ணிக் கிருஷ்ணன் அவனோடு பேசுவதும் கஷ்டமாக இருக்கும் என்று தங்களுக்குள் சொல்லிக் கொண்டனர். ஆனால், கிருஷ்ணன் அவர்கள் சொல்லியதுபோலக் குசேலனை அநாதரவு செய்யவில்லை. அவன் தன் பெருந்தன்மையைக் கொஞ்சமும் கவனியாமல் குசேலனைத் தழுவி உபசரித்து அவன் கொண்டுவந்த மிகவும் அற்பமான அலகையும் அன்போடு தின்று அவனுக்கு நிரம்பிய செல்வத்தைக் கொடுத்தனுப்பினான். அவனைப்போல நாமும் பழைய நட்பை மறக்கலாகாது.

பாகவதம்.

தொன்மை மறவேல்.

தொன்மை - பழையயாகிய (சினேகத்தையும் உறவையும்.) மறவேல்-(நீ) மறந்து விடாதே.

65. 40-வது கதையில் பாண்டலர்களும் பாஞ்சாலியும் ஒருவருஷம் வரையில் விராடமன்னவன் அரண்மனையில் மறைந்திருந்தார்கள் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். அப்பொழுது துரியோதனன் விராட மன்னவனது பசுக்கூட்டங்களை அபகரித்துக் கொண்டு அவனோடு வலுவில் சண்டையிடத் தொடங்கினான். அர்ச்சுனன் அம்மன்ன

வனுக்கு உதவி செய்வதன் பொருட்டு உத்தராகுமாரன் என்பவனைச் சாரதியாக அமர்த்திக்கொண்டு தான் பூண் மருந்த பேடி வடிவத்துடன் துரியோதனன் படைகளை எதிர்த்துப் பசுக்களை மீட்டு வெற்றியடைந்தான். அப்பொழுது துரியோதனன் ' தவணை முடிவதற்குள் அர்ச்சுனன் வெளிப்பட்டுவிட்டான் ; அவன் மறுபடியும் சகோதரர்களோடு பன்னிரண்டு வருஷம் வரையில் வனத்தில் வாசம் செய்யச்செல்லவேண்டும் ' என்று பாட்டாரான பீஷ்மரிடத்தில் வழக்குச் செய்துகொண்டான். அவர் 'துரியோதனா! நீசொல்வது நியாயமன்று; அவர்கள் தவணை நேற்றோடு தொலைந்து போயிற்று; அர்ச்சுனன் சரியான காலத்தில் தான் வெளிப்பட்டிருக்கிறான் ; அவனை இனி அரணியத்துக்கு அனுப்பமுடியாது ' என்று நாட்களைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லி, அவன் வழக்கைத் தள்ளிவிட்டார். ஆதலால் ஒருவரும் தோல்வியடையும்படியான வழக்கைத் தொடரலாகாது. மகாபாரதம்.

தோற்பன தோடரேல்.

தோற்பன - தோல்வி (அடையக்கூடிய) காரியங்களில், தோடரேல் - (நீ வழக்குச்) செய்யாதே.

66. நெடுங்காலத்துக்கு முன்னர்ச் சூரியகுலத்தில் பகீரதன் என்று ஒரு மன்னவன் இருந்தான். அவன் பாட்டன்மார்களான சகரர்கள் கபிலமுனிவர் சாபத்தினால் பாதாளத்தில் இறந்துபோய் விட்டார்கள். பகீரதன் அவர்களுக்கு நற்கதியை உண்டுபண்ணும் பொருட்டு வனத்துக்குச் சென்று ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் தவம்செய்து ஆகாயத்தில் இருந்த தெய்வ கங்கையை நிலத்துக்குக் கொண்டு வந்தான். அவன் வருத்தத்தை ஒருவரும் அடைந்திருக்க மாட்டார்கள். அவன் தனது

கஷ்டத்தைக் கொஞ்சமும் கவனியாமல் உலகம் உள்ள வரையில் உயிர்களுக்கு உயர்ந்த நன்மையை உண்டுபண்ணுகின்ற அந்தப் பெரிய காரியத்தை அரிதில் நிறைவேற்றிப் பாட்டன்மாருக்கும் புண்ணிய உலகத்தை அளித்தான். அவனைப்பேரல நாடும் வருத்தப்பட்டாவது நல்ல காரியங்களைச் செய்ய முயலவேண்டும். இராமாயணம்

நன்மை கடைப்பிடி.

நன்மை-கல்ல காரியங்களை, கடைப்பிடி-(நீ) உறுதியாகக்கொள்.

—*—

67. 62-வது கதையைப் படித்துக்கொள்க.

நாடொப்பன செய்.

நாடு-(உன்) நாட்டில் (உள்ள பலரும்), ஒப்பன-ஒத்துக்கொள்ளத் தகுந்த (காரியங்களை), செய்-(நீ) செய்.

—*—

68. மொகலாயர்களின் ஆளுகையில் அக்பர் சக்ரவர்த்தியின் அரசாட்சி ஒப்பும் உயர்வும் அற்றது. அவர் காலத்தில் எல்லா ராஜபுத்திர அரசர்களும் மொகலாயர்களுக்குத் தங்கள் பெண்களைக்கொடுத்தும், அவர்கள் பெண்களைத் தாங்கள் மணம் செய்துகொண்டும் சிநேகமானார்கள். பிரதாபஸிங்கு என்ற அரசன் ஒருவன் மாத்திரம் அச்செய்கையை விரும்பாமல் வேறுபட்டிருந்தான். அக்பர் சக்ரவர்த்தி, அவன் தமது சம்மதப்படி நடக்கவில்லை என்று கோபம்கொண்டு அவன் இராஜ்யத்தை அபகரித்து, அவனையும் அவன் குடும்பத்தையும் வனத்தில் ஓட்டினார். பிரதாபஸிங்கு வனத்தில் நல்ல சாப்பாடு கிடைக்காமல் குளிரிலும் பனியிலும் குடும்பத்தோடு வருந்தும்போது கூடத் தான் மொகலாயர்களுடன் சம்பந்தம் செய்ய

விரும்பவில்லை. அவன் இறக்கும் வரையில் வனத்தில் அப்படியே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்து அனைவராலும் உயர்ந்த புகழை அடைந்தான். அவனைப்போலவே நாடும் வருத்தம் வந்துவிட்டதென்று நம்முடைய உயர்ந்த நிலைமையிலிருந்து மாறக்கூடாது. இத்துதேச சரித்திரம்.

நிலையிற் பிரியேல்.

நிலையல் - (நீ இருக்கின்ற கௌரவமான) நிலையிலிருந்து, பிரியேல் - நீங்காதே.

69. நெடுங்காலத்துக்கு முன்னர்க் காட்டில் பெரிய யானை ஒன்று தன்னைச்சேர்ந்த யானைக்கூட்டங்களுளோடு ஒரு ஆழமான மடுவில் இறங்கி விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது ஒரு பெரிய முதலை அதன் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு தண்ணீருக்குள் இழுக்கத் தொடங்கிற்று. யானை பலம் உள்ள பெரிய விலங்கான படியினால் அம்முதலையோடு பலநாட்கள் வரையில் சண்டையிட்டுக் கரைக்குவரப் பார்த்தது. ஆனால், அம்முதலை அதற்குக் கொஞ்சமும் இடம் தரவில்லை. அது தண்ணீருக்குள் யானையை அப்படியே இழுத்துக்கொண்டுபோகத் தீர்மானித்தது. பிற்பாடு, அவ்வியானை மிகவும் இளைத்து மகா விஷ்ணுவைத் துதித்து அவர் உதவியினால் அவ்வாபத்தை நீக்கிக்கொண்டது. அவர் அருள் செய்யாவிட்டால் அஃது இறந்திருப்பது சிச்சயம். ஆதலால், ஆழமான நீரில் இறங்கி அதிகமாக விளையாடக்கூடாது.

பாகவதம்.

நீர் விளையாடேல்.

நீர் - (ஆழமான) நீரில் (இறங்கி), விளையாடேல் - (நீதி) விளையாடாதே.

70. சுக்கிரபகவான் நவக்கிரகங்களில் ஒருவர். அவர் அசுரர்களுக்குக் குரு. எல்லா மந்திரங்களையும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் நன்றாகக் கற்றவர். இறந்தவர்களைப் பிழைக்கச் செய்யும் 'மிருத சஞ்சீவி' என்ற மகாமந்திரமும் அவருக்குத் தெரியும். அவர் அதனை யாருக்கும் உபதேசிப்பதில்லை. தம் சிஷ்யர்கள் எத்தனை தடவை சண்டையில் இறந்தாலும் அவர்களை மறுபடியும் பிழைப்பித்து விடுவார். இந்த அற்புத சக்தி தேவகுருவாகிய பிருகஸ்பதிக்குக் கிடையாது. அதனால் தேவர்கள் சுக்கிரபகவானிடத்தில் மாணக்கனாகின்றிடுவது அவருக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணி, மிருத சஞ்சீவி மகாமந்திரத்தைக் கற்றுக்கொண்டு வருமாடி பிருகஸ்பதியின் புத்திரனை கசன என்பவனை அனுப்பியிருந்தார்கள். அதனை யுடைய அசுரர் ஒரு சமயத்தில் சுக்கிரருக்குத் தெரியாமல் கசனைக் கொன்று சாம்பலாக்கிக் கள்ளில் கரைத்து, அவருக்குக் குடிக்கக் கொடுத்தார்கள். சுக்கிரர்கள் குடிப்பதில் மிக்க விருப்பமுள்ளவர். அவர் யோசியாமல் அக்கள்ளை ஆசையோடு வாங்கிக் குடித்துவிட்டார். மயக்கம் தெளிந்த பிற்பாடு, அவர் புத்திரி தெய்வயானையினால் உண்மை தெரிந்தது. அப்புறம் பலவிதமாக அழுது மிகவும் வருந்தினார். அவர் அடைந்த வருத்தத்தை வாயினாற் சொல்லி முடியாது. அவர்கள் உண்ணாமலிருந்தால் அவ்வித வருத்தத்திற்கு உள்ளாக வேண்டியதில்லை யல்லவா? ஆதலால், நாமும் கள் முதலான அற்ப பானங்களைப் பருகலாகாது.

மகாபாரதம்.

நுண்மை நுகரேல்.

நுண்மை - (மயக்கம் தரும் கள் முதலான) அற்பமான வஸ்துக்களை, நுகரேல் - (நீ) அருந்தாதே.

71. புராணம் சொல்வதில் சமர்த்தரான சூதபுராணிகர் என்பவர் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர். அவர் எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் எல்லாப் புராணங்களையும் நன்றாகக் கற்றுத் தெளிந்திருந்தார். கைமிசம் என்னும் வனத்தில் இருந்த தவத்தில் மிசுந்தவர்களான, சவுனகர் முதலான மகாமுனிவர்கள் அவரிடத்தில் புராணம் கேட்க ஆசைப்பட்டார்கள். அவர் தாழ்ந்த ஜாதியில் பிறந்திருந்தபடியினால் அங்கிருந்த எல்லாமுனிவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து பெரிய யாகம் ஒன்று செய்து அதன் முன்னிலையில் அவரை அந்தணர் ஆக்கினார்கள். சூதர் புராணங்களை நன்றாகக் கற்றிராவிட்டால், அந்தணராக முடியாதல்லவா? ஆதலால், நாமும் கஷ்டப்பட்டாவது நன்றாக நூல்களைக் கற்றுக்கொள்வவேண்டும். மகாபாரதம்.

நூல் பலகல்.

நூல்பல-(அறிவை வளர்க்கும்) நூல்கள் பலவற்றையும், கல் - (8) கற்றுக்கொள்.

72. சோழநாட்டில் குண்டையூர்க்கிழார் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் பயிர்த்தொழில் செய்து அதிகமான நெல்லை உற்பத்திபண்ணி அனைவருக்கும் அன்னம் அளித்துவந்தார். அவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனருக்கும் அவரைச் சேர்ந்த திருத்தொண்டர்களுக்கும் தேவையான தானியங்களைத் தருமத்தின் பொருட்டு வருஷந்தோறும் கொடுத்து வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அவர் தருமத்தைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனரும் தாம் செய்த தேவாரத்தில் புகழ்ந்து சொல்லி யிருக்கிறார். அவரைப்போல நாமும் நெற்பயிர்செய்து அனைவரையும் உண்பிக்கவேண்டும். தேவாரம்.

நெற்பயிர் விளை:

செல்பயிர் - செல்பயிரை, விளை - (8) பயிரிடு.

73. முன்பு திருவாரூரை மதுச்சோழன் என்று ஒரு அரசன் பரிபாஸித்துவந்தான். அவனுக்கு ஶீதி விடங்கள் என்று ஒரு புத்திரன் இருந்தான். அவன் ஒருநாள் இராஜயீதியில் பவனி வருகையில், அவனுடைய தேர்க்காலில் ஒரு பசுவின் கன்று அகப்பட்டு இறந்து போயிற்று. கன்றை இழந்த தாய்ப்பசு அரசன் சபைக்குச் சென்று *ஆராய்ச்சி மணியை அடித்துத் தன் குறையைத் தெரியப்படுத்திற்று. மனுச்சோழன் நன்றாக ஆலோசனை செய்து ஶீதிவிடங்களை அந்த ஶீதியில் படுக்கவைத்து அவன் மீது தன் தேரை ஒட்டிக்கொண்டு உயர்ந்த நீதியை நிலைநிறுத்தினான். அவனைப்போல அனைவரும் பகூபாத மில்லாமல் நீதி செலுத்தவேண்டும். பெரியபுராணம்.

நேர்பட வொழுது

நேர்பட - (பகூபாதமில்லாமல்) ஒழுங்காக, ஒழுது - (நீ) நடந்து கொள்.

—o—o—o—

74. முதல் கதையில் தசரத சக்ரவர்த்திக்குக் கைகேயி என்ற ஒரு மனைவி இருந்தாள் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். அவள் ஒருசமயம் தன் கணவனிடத்தில் இரண்டு வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தாள். நெடுநாள் கழித்துச் சக்ரவர்த்தி தமது மூத்தபுத்திரனை இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய நிச்சயித்தார். கைகேயி தான் பெற்றிருந்த வரத்தின் வல்லமையினால், இராமனைப் பதினான்கு வருஷம் காட்டுக்குப் போக்கினாள். அவள் செய்த அக்காரியத்திற்காக அயோத்தியில் இருந்தவர் அனைவரும் அவளை அதிகமாகத் தூஷிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவள் வயிற்றில் பிறந்த பரதன்கூடத் தாயின் காரியத்தை

* நியாயம் வேண்டுகின்றவர் அகாலத்திலும் சென்று தெரிவிப்பதற்குக் கட்டியிருக்கும் மணி.

அங்கீகரிக்கவில்லை. அவள் உலகத்தில் இருக்கும் வரையில் அந்த அவமானத்தினால் மிகவும் வருந்திக்கொண்டிருந்தாள். அவளைப்போல நாமும் நிறகுக்குத் துன்பம் தரும் படியான காரியங்களைச் செய்யலாகாது. இராமாயணம்

நைவினை நணுகேல்.

நை - (பிறர்) வருந்தக்கடிய, வினை - (தீய) காரியங்களை, நணுகேல் - (நீ செய்ய) நெருங்காதே.

75. 48-வது கலையைப் படித்துக் கொள்க.

நொய்ய வரையேல்.

நொய்ய - (பிறருக்கு வருத்தத்தை உண்டெண்ணும்படியான) அற்பமான (வார்த்தைகளை), உரையேல்-(நீ) சொல்லாதே,

76. ஒருசமயத்தில் சர்ப்பங்களுக்குத் தலைவனான ஆதிசேஷனுக்கு வயிற்றில் சூலைநோய் உண்டாயிற்று. அவன் ஆரம்பத்தில் மருந்து முதலியவற்றை உட்கொள்ளாமல் நோயை அலக்ஷ்யம் பண்ணிவந்தான். அந்நோய் நாளடைவில் முற்றி அவனுக்கு அதிகமான வருத்தத்தை உண்டெண்ணிற்று. நோயைப் பொறுக்கமுடியாமல் அப்புறம் அவன் வைத்தியர்களைத் தேடினான். அகஸ்தியர் முதலான மகாமுனிவர்களும் வருது அவனுக்கு வைத்தியம் செய்தார்கள். நோய் மிகாஞ்சமும் குணமாகவில்லை. அவன் புழுப்போலத் துடித்து, அப்படியே நெடுங்காலம் வரையில் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். பிற்பாடு, திருப்பாறக் கடலில் தன்வந்திரி என்ற ஆயுள்வேத பண்டிதர் அவதரித்தார். அவர் அவனுக்குத் தக்க மருந்துகளைச் செய்து கொடுத்து நோயை நீக்கினார். அவளைப்போல நாமும் அஜாக்கிரதையினால் நோய்க்கு இடம்கொடுக்கலாகாது.

நோய்க்கு இடம் கொடேல்.

நோய்க்கு - நோய்களுக்கு, இடம்கொடேல் - (அபத்தியம் முதலியவைகளைச் செய்து), (சீ) இடம் கொடுக்காதே.

—o—o—o—

77. 23-வது கதையில் 'பாண்டவர் பதின்மூன்று வருஷம் வனத்தில் வாசம்செய்துவந்தால், அவர்கள் பாகத்தைத் துரியோதனன் திருப்பிக் கொடுத்துவிடவேண்டும்' என்று பெரியவர்கள் தீர்ப்புப் பண்ணினதாகப் படித்திருக்கிறீர்கள். அவர்கள் தங்கள் தவணை வருஷங்களைக் கழித்த பிற்பாடு, துரியோதனனிடத்துக்குக் கிருஷ்ணனை இராஜதூதகை அனுப்பியிருந்தார்கள். கிருஷ்ணன் அத்தினபுரம் சென்று முதல்நாள் விதூரன் வீட்டில் தங்கி விருந்துண்டு, இரண்டாவதுநாள் இராஜசபைக்குவந்தான். துரியோதனனுக்கு விதூரன் சிறியதந்தை ஆகவேண்டும். அவன் கொஞ்சமும் மரியாதை இல்லாமல், தூதுவந்த கிருஷ்ணனையும், விருந்து செய்த விதூரனையும் இராஜசபையில் பலவாறு தூஷித்துப் பேசினான். வீரர்களிற் சிறந்த விதூரன் அதனால் மிகுந்த கோபம்கொண்டு, தன் உயர்ந்த வில்லைச் சபையில் ஒடித்துப்போட்டுத் "துரியோதனா! இனி நான் உனக்கு ஒருநாளும் உதவி செய்ய மாட்டேன்" என்று சொல்லிச் சபதமும் செய்துகொண்டான். அந்தக் காரணத்தினாலேயே அப்புறம் பாண்டவர்களுக்கும் அவனுக்கும் நடந்த பாரத யுத்தத்தில் அவன் விதூரன் உதவியை அடையமுடியவில்லை. அவனைப்போல நாமும் பெரியவர்களுக்குப் பழிப்பை உண்டுபண்ணும்படியான 'வார்த்தைகளைச் சொல்லலாகாது. மகா பாரதம்.

பழிப்பன பகரேல்.

பழிப்பன - (பெரியவர்களுக்குப்) பழிப்பை உண்டுபண்ணும்படியான (இழிவான) சொற்களை, பகரேல்-(சீ) சொல்வாதே.

78. 25-வது கதையைப் படித்துக்கொள்க.

பாம்போடு பழகேல்.

பாம்போடு - பாம்புகளோடு, பழகேல்-(நீ) சகவாசம் செய்யாதே.

79. குமாரகுலோத்துங்கன் என்ற சோழராஜன் உறையூர்ப் பட்டணத்தில் அரசுபுரிந்து வந்தான். அவன் ஒட்டக்கூத்தரிடத்தில் கல்வி கற்றவன். அரசன் தமக்கு மாணாக்கன் என்ற முறைமையினால், ஒட்டக்கூத்தர் ஒரு வரையும் மதியாமல் கருவம்கொண்டிருந்தார். ஒரு சமயத்தில் அச்சபைக்கு வந்த ஔவையார் அவரைநோக்கி “ஐயா கூத்தரே! நீங்கள் கடைசியடியில் மூன்று சந்திரன் வரும்படி ஒரு செய்யுள் சொல்லுங்கள்” என்றார். அவர் ‘பிள்ளை மதிகண் டெம்பேதை பெரிய மதியும் இழந்தாளே’ என்று இரண்டு சந்திரன் வரும்படி பாடினார். ஔவையார் ‘ஒட்டா ஒருமதி கெட்டாய்’ என்று சொல்லி அனைவருக்கும் முன்னிலையில் அவமானப்படுத்தினார். ஆதலால், நாமும் அவரைப்போலச் சபையில் பிழையுண்டாகச் சொன்னால், அவமானமடைவோம். (விநோதரசமஞ்சரி)

பிழைபடச் சொல்லேல்.

பிழைபட-(சொல்வதில்) குற்றம் உண்டாகும்படி, சொல்லேல் (நீ ஒன்றையும்) சொல்லாதே.

80. 13-வது கதையில் திருவள்ளுவர் என்ற தெய்வப் புலவரைப்பற்றிக் கொஞ்சம் படித்திருக்கிறீர்கள். ஆதியில் அவரை மிகவும் தாழ்ந்தவர்களான வள்ளுவர் என்ற ஒரு வகைச் சாதியார் எடுத்து வளர்த்துவந்தார்கள். அவர் தமது நல்லொழுக்கத்தினாலும், உயர்ந்த படிப்பினாலும் உலகத்தில் மிகுந்த பெருமையை அடைந்தார். அவர்

காலத்தில் இருந்த பெரியவர்கள் அவரிடத்தில் வந்து தங்கள் சந்தேகங்களை யெல்லாம் நீக்கிக்கொண்டு போவார்கள். அவர் தமிழ்நாட்டில் புகழையும் பெருமையையும் மிகுதியாகப் பெற்றுத் 'திருக்குறள்' என்னும் ஒரு சிறந்த நூலை இயற்றினார். அவரைப்போல நாமும் நல்லவழியில் பெருமையைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். புலவர் புராணம்.

பீடுபெற நில்.

பீடு - பெருமையை, பெற - அடையும்படி, நில் - (நீ நல்ல வழியிலே) நில்.

81 முன்னர்ப் பாண்டவர்கள் வளத்தில் வசித்து வந்தபோது கயன் என்ற கந்தருவன் ஒருவன் ஆர்ச்சுனனிடத்தில் வந்து அவனை அதிகமாகப் புகழ்ந்து தன்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று வேண்டினான். ஆர்ச்சுனன் " பயப்படாதே ; காப்பாற்றுகிறேன் ; நான் உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும் ? விவரமாகச் சொல் " என்று கேட்டான். கந்தருவன் " ஐயா ! கிருஷ்ணா என்னைக் கொல்ல இருக்கிறார் ; தாங்கள் அதனைத் தடுத்தாக் காப்பாற்றவேண்டும் " என்று பிரார்த்தித்தான். ஆர்ச்சுனன், தமையராகிய 'யுதிஷ்டிரரோடு நெடுநீரம் ஆலோசனை செய்து, 'எப்படியிருந்தாலும், நம்மிடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தவனை நாம் கைவிடலாகாது, என்று தீர்மானித்து, மைத்துனன் என்றும் பாராமல் கிருஷ்ணனோடு புத்தம் செய்து கந்தருவனைக் காப்பாற்றினான். அவனைப்போல நாமும் நம்மைப் புகழ்ந்து அடுத்தவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். மகாபாரதம்.

புகழ்ந்தாரைப் போற்றி வாழ்.

புகழ்ந்தாரை - (உன்னைப்) புகழ்ந்த அடுத்தவர்களை, போற்றி - (கைவிடாமல்) காப்பாற்றி, வாழ் - (நீ) வாழு.

82. திருவெண்ணைய் நல்லூரில் சடையப்ப முதலியார் என்று ஒரு பெரிய பிரபு இருந்தார். அவர் பயிர்த் தொழிலை யல்லாமல் வேறு ஒரு தொழிலையும் விரும்பிச் செய்ததில்லை. அந்தத் தொழிலிலேயே அவர் அதிகமான செல்வத்தை அடைந்திருந்தார். குமாரகுலோத்துங்கன் முதலான உயர்ந்த அரசர்களும் கவுரவிக்கும்படியான நிலைமை அவருக்குக் கிடைத்திருந்தது. கவிசகரவர்த்தியாகிய கம்பர் அவரைத் தாம்செய்த இராமாயணத்தில் அடிக்கடி புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார். அவ்வளவு மதிப்பும் அவருக்குப் பயிர்த்தொழிலினால் உண்டாயிற்றேயன்றி வேறன்று. அவரைப்போல நாமும் பூமியைத் திருத்திப் பயிர்த்தொழில் செய்து உண்ணவேண்டும்.

விலோதரச மஞ்சரி.

பூமி திருத்தியுண்.

பூமி - (வினை) நிலத்தை, திருத்தி - (சீர்) திருத்திப் (பயிரிட்டு), உண் - (நீ அதன் பயனை) உண்ணு.

83. முன்பு அம்பரீஷன் என்று ஒரு மன்னவன் இருந்தான். அவன் ஒருபெரிய யாகத்தை ஆரம்பித்துச் செய்து வருகையில் இடையில் நேர்ந்த ஒரு குற்றத்தின் பொருட்டு மனிதனைப் பலி கொடுக்கவேண்டிவந்தது. அதற்காக அவ்வரசன் உலகம் முழுவதும் திரிந்து மிகவும் வருந்தி முடியில் சுனச்சேபன் என்ற ஒரு சிறுவனை அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். அச்சிறுவன் தவத்தில் டிருந்த விசுவாமித்திர முனிவரை நடுவழியில் கண்டு வணங்கி, அவரிடத்தில் தான் பலியாகச் செல்லும் தூக்கத்தைச் சொல்லி வருந்தினான். முனிவர் அவன்மேல் இரக்கம்கொண்டு, அவனுக்கு ஒரு மகாமந்திரத்தை உபதேசம்.

பண்ணினார். சனச்சேபன் அம்மந்திரத்தை ஐயம் செய்து
பாகசாலைக்குச் சென்று அதன் மகத்தவத்தினால் பஸி
யாகாமல் நீங்கினான். அவன் அம்முனிவரைக் கண்டிரா
விட்டால் அதியாயமாக இறந்துபோயிருப்பானல்லவா ?
அவனைப் போலவே நாமும் பெரியவர்களைத் துணையாகக்
கொள்ளவேண்டும். இராமாயணம்.

பெரியாரைத் துணைகொள்.

பெரியாரை - (அறிவில் சிறந்த) பெரியவர்களை, துணைகொள் -
(உணக்குத்) துணையாகக் கொள்.

84. 77-வது கதையில் கிருஷ்ணன் பாண்டவர்
களின் பொருட்டு இராஜதூதனாக அத்தினபுரத்துக்குச்
சென்றான் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். அந்தத் தூதில்
சண்டை முன்னிலையில் தான் பாகம் பெறவேண்டும் என்று
நீர்மானம் ஆயிற்று. பாண்டவரும் துரியோதனனும்
சண்டையில் தங்களுக்குத் துணைசெய்ய வரும்படி தேசத்
தரசர்களை வேண்டிக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது
துரியோதனன் துவாரகைக்குச் சென்று கிருஷ்ணனைக்
கண்டு 'தான் பாண்டவர்களோடு தொடங்க விரும்பும்
சண்டையில் தனக்குத் துணைசெய்ய வரவேண்டும்' என்று
கேட்டுக்கொண்டான். கிருஷ்ணன் 'துரியோதனா! நான்
இருவருக்கும் பொதுவானவன்; உதவி செய்தால் இருவ
ருக்கும் செய்யவேண்டும்; ஒருவருக்கு மாத்திரம் செய்ய
லாகாது; ஒன்று சொல்கிறேன் கேள்! உனக்கு நான்
மாத்திரம் வேண்டுமா? அல்லது குரர்களான பதினாறுபி
ரம் நாராயண கோபாலர்கள் வேண்டுமா? யோசனை
செய்துசொல்' என்று கேட்டான். துரியோதனன்
கிருஷ்ணனுக்கு யுத்தஞ் செய்யத் தெரியாதென்றும்,
நாராயணகோபாலர்கள் ரணகளத்தில் அபஜயம் அடை

ஆததிருடி

யாத சூரர்கள் என்றும் எண்ணிக்கொண்டு 'கிருஷ்ணா
 வளக்கு வீரர்களையும் ஆயுதங்களையும் அனுப்பு' நீ ஆயுதய
 எடுக்காமல் ஆர்சனனுக்குத் துணைசெய்வதாயிருந்நால்,
 புறப்பட்டுச் செல்' என்று ஆரியரமைத் தனததினால் கறி
 னான. கிருஷ்ணன் 'ஆயுதமேயெ செங்கிறேன' என்று
 விநயசனையும் ஆயுதங்களையும் அவனுடன் அனுப்பிவிட்டுக்
 தான்மாதிரியே ஆர்சனனுக்குத் துணைசெய்யச் சென்
 றான. ஆரியர்தனன் கிருஷ்ணனை விரும்பியிருந்தால்
 ஒருசமயம் அவன் வெற்றியடைந்திருக்கலாம் ஆதலால்,
 நாழிய ஆரியர்தனனைப்போல அறியாபைத்தன்மாத
 னுள்ளே விருப்பலாகாது. மகாபாரதம்

பேதமை யகற்றும்.

பேதமை-அறிவின்மையை, அகற்று-(நீ) நீக்கு.

ஈஈ

ஈ அத்தனைபாடும் அரசர்களை இருந்திருந்த
 ராஷ்டிரமன்னவன் பிறனிகருடனன். அவன் தனது புத்
 திரனான காரியோதனனை சிறுபிள்ளை பான்மதினைந்தா
 மல், அவன் சொல்லும் ஒவ்வொன்றுக்கும் இணங்கி ஆபா
 டியெய் நுதுவரத தொடங்கினான். அந்தத் துற்துணைததி
 னால் அவனுக்கு நல்லவர்களான பாண்டவர்களிடத்தில்
 நான் செல்லச் செல்லத் தடுவதும் அதிகரித்தது அந்தக்
 குறத்தினாலேயே அவன் பாரதபுத்தத்தில் ஆரியோ
 தனன் முதலான தனது நூறுபுத்திரர்களையும் ஒருமிக்க
 இடத்து புத்திரசோகததினால் வருந்தினான். ஆதலால்,
 நாழிய கிருத்தராஷ்டிரனைப்போலச் சிறுபிள்ளைகளோடு
 பழகி அவர்கள் வசனங்களைக் கேட்கலாகாது. மகாபாரதம்.
 பையலோ டிணங்கேல்.

பையலோடு - சிறு பிள்ளைகளோடு, இணங்கேல்-(நீ) கூடி
 நடவாதே.

86. சிலவருஷங்களுக்கு முன்னர்ச் சென்னைப்பட்டணத்தில பசுசையப்பமுதலியார் என்பவர் 4-ன் இத்தியாமென்பனியாரிடத்தில் துணிபாஷியாக இருந்து பணம் சம்பாதிக்காத தொடங்கினார். அவர் அவர்க்கரசுகூட அநாவசியமாகச் செலவு செய்யாமல் சிசுகனமொகச் சேர்த்தபா. ஆற்று வெள்ளத்தைப்போல அவருக்குப் பொருள் அதிகமாகச் சாரண பெருகிவந்தது. அவர் தமது முதிர் பருவத்தில் அப்பெரும் பொருளைக்கொண்டால் அதைத்தொழில்புக்குத் தாமதப்பரால் முறைக் கட்டி அதை நியமித்தார். சில கோயில்களையுடையவர்களுக்கும் குளங்களைவெட்டினார். வித்தியாநாதனம் முதலான அநேகம் உயர்ந்த தருமங்களுக்கு மூலநனம் வைத்து உயர்ந்த கீர்த்தியடைந்தார் அவ்வளவு தருமங்களுக்கும் அவர் பெருபொருள் தான காரணமாயிற்று. பொருள் சம்பாதித்திராவிட்டால், அவர் உருவி, சமான தருமத்தையும் செய்திருக்க முடியாதென்பது வெளிப்படை. அவர் பொருளும் வெளிவந்திராது. அதனால், நாமும் பொருளைச் சம்பாதித்ததுப் பத்திரமாகக் காப்பாற்றித் தருமம் செய்யவேண்டும்.

பச்சையப்பன் சரித்திரம்.

பொருள்தனைப் போற்றிவாழ்.

பொருள்தனை - பொருளை, போற்றி-(மேன்மேலும் விருத்தியாகும்படி) காத்து, வாழ்-(ஈ) வாழு.

87, 21)-வது கதை சந்தன மன்னவனுக்குக் கங்கை, பரிமளகந்தி என்று இரண்டு மனைவிகள் இருந்தார்கள் என்று தெரிவித்திருக்கிறது. கங்கையின் வயிற்றில் தேவ விரதரும் பரிமளகந்தியின் வயிற்றில் சித்திராங்கதன் விசித்திரவீரபுன் என்றவர்களும் பிறந்தார்கள். அவர்களின் சித்திராங்கதன் என்பவன் யுத்தம் செய்வதில் மிகவும்

பிரியமுள்ளவன் சண்டையென்றால் அவனுக்குச் சர்க்கரைமையாக் காட்டினும் இனிப்பாயிருக்கும். தேவயிகாரமுதலான பிரியவர்கள் 'ஆகாவசியமாகப் போரடிபியாசை' என்று அவனுக்குப் பலவிதமாகச் சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை. சிறப்பாகத் தெய்வலோகத்திலிருந்து ஒரு நாளுக்கு மட்டுமாவது அவனோடு சண்டையெய்யாவாதான். அரசரண்டை ஒரு வருஷம் வரையில் இவ்வண்டையெய்யாததே முடியவில், ஒரு வருஷம் அரசரண்டையிலேயே அவன் ஆதாரமாகப் புகழ் பெற்றான். அவ்வரசன் யுத்தத்தை விருமயாதிருந்தால், அடையடி திறந்திருக்க வேண்டாமல்லவா' மகாபாரதம்.

டோர்த்தொழில் புரியேல்.

டோர்த்தொழில் - யுத்தத்தை, புரியேல் - (நீ) செய்யாதே

விவர சுவையைப் படித்துக் கொள்க

மனம் தமோறேல்.

மனம்-மனத்தை, தமோறேல்-(துன்பம் கந்தகாலத்திலும்) கலக்க மடையலிடாதே.

54. மனங்கொடுத்தவரு முன்னர்க் காசியர் என்று ஒரு மனனியா தவம் செய்தவருடைய. அவருக்குப் பல மகிழ்ச்சி இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்திக்குத் திணி என்ற பெயர். அவளது தவங்களுக்கு அரசரோடு இருந்தால் அவளையேயும் ஒரு யுத்தமான தளக்குப் பிறக்க வேண்டாம் என்று பெருந்தவம் செய்து, அம்முனிவர் ஆதாரம் உடையத காட்டி அதை அடைந்தான். இவருடன் ஆசிரிய அமைத்து அவன் எண்ணத்தை உபாபத்தினால் செங்குந்தனைத்து, அவருக்குச் சிவ்யனாக அமர்ந்து பணி

விடை செய்து வந்தான். ஒருநாள் மாகைப்பொழுதில் சிதி ஆசிரமம் இல்லாமல் ஆங்குகொண்டிருந்த சமயத்தில் இந்திரன் காற்றின் வடிவமாக ஆவள வயிற்றில் புகுந்து, வற்றாபுத்திணைல் காப்பதில் 'இருந்த குழந் தைய வழு ஆண்டங் களாக்கி வெளியில் வந் துயிட்டான். திதி விழிததுக்கொண்டதும் சந்தி தெரிந்து 'ஆர்தா' போசம போனேன், இது படைவணக்கு ஆரிமாமல் இடம் கிடைத்ததனால் உண்டான, பூயன் 'மன் று பிஷ்டம் வருத்தமடைந்தாளா, தவத்தினால் உண்டானபடியால், அந்த வழு ஆண்ட கருண வழு வடிவாயிப றிவந்து, சப்த மந்தலர்கள் என் றும் (மயபீரார்) அது முத்தல உலகத்தில் இருந்தவருள் றான. ஆதலால், திதி வையிப்பால் நாயும் பைகவா கருக்கு இடம் கொடுக்க னாகாது.

பாகவதம்.

மாற்றானுக்கு இடம் கொடுக்க.

மாற்றானுக்கு - சத்தருவுக்கு, இடம் கொடுக்க - (நீ) இடம் கொடுக்காதே.

11). புன்னா உறையுர்பாட்டினாதில் இருந்த நுமாரகு சீலாததுங்க மன்னனுக்குக் கவியானை நடந்தது. அந்தக் காலத்தில் சுவாவொரு தமிழர் புலவரும ஆவள மீது பலவிதமான செம்புன்களைப் பாடி வாழ்த்தினார்கள். ஆங்கு வந்திருந்த ஸ்ரீலாவமார் மாதிரியும் 'வரடபுரா' என்று சொல்லி வரலாறு புடிநட்களென்பட்டான். மற்றப் புலவர்கள் 'ஆதன் பொரு'வ விவங்கச ல்சாலலவேண் டும்' என்று கேட்டார்கள். ஸ்ரீலாவமார் 'வரடபுரா நீர் உயரும்; நீர் உயர் இல் உயரும்; நல்ல உயரக் குடி உயரும்; குடி உயரக் கீசான் உயாவான்' என்று பொருள் சொல்லி அவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தினார்.

ஆத் தி கு டி

அவரைப்போல நாமும் சபைகளில் பொருள் விளங்கும்
படி கருதக்கூறாசப வேதவேண்டிம். வினோதாச மஞ்சரி.

மினிகபடச் சொல்லேல்.

மினிகபட - (சொற்கள்) அதிகமாக (விரியும்படி), சொல்லேல்-
(கீ சபையில் எடுத்தச்) சொல்லாதே.

91. பெங்களூரில் உள்ள ஒரு பிரபுவின் வீட்டில் மிகவும் பிரபலமான கலியாணம் ஒன்று நடந்தது. அதில் ஒரு குழுவும் அவர் மாணுக்கனும் சரப்பிட்டுவரசு சென்றார்கள். இருவரும் இடையில் கொண்டுவந்து பரிமாறிய பல்வகைப் பலகாரங்களையும் வயிறுக்காண்ட பிடிம விலாபமுடைக்கும்படி தின்று வெளியில்வந்து ச்சாந்தாரகன். அப்படிம அவர்களுக்குத் தந்தவா வயிற்றை சுமந்து கொண்டு ஒரு அடியும் நடக்கக் கூடவில்லை. அகலால், சற்று நேரம்வரையில் அங்கிருந்த ஒரு தெருவின் பின்னர்தான் இருவரும் படுததிருந்து, பிற்பாடு எழுந்து மெல்ல மெல்ல நடக்கத் தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது குருவுக்குத் தம் காலில் மிதியடி இருக்கின்றதா இல்லையா? என்று சந்தேகம் உண்டாயிற்று. பெருந்தனி தின்றதனால் அவரே குனிந்து பார்த்தது அதனைத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை. அவர் தம் மாணுக்கனை நோக்கிச் சிவ்வா! காலில் செருப்பு இருக்கின்றதா இல்லையா? என்றுகேட்டார். சிவ்வன் குருவுக்குமேல் சரப்பிட்டிருந்தபடியினால், ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டு 'சுவாமி' தங்கள் மிதியடி சூரியமண்டலம் வரையில் காணப்படவில்லை' என்று விடைகூறினான். அவர்களைப்போல, நாமும் நெடுநீரின் தின்று உணர்வு அழியலா காது. கதாசரித் சாகரம்.

மீதூண் விரும்பேல்.

மீது ஊண் - அதிக உணவைச் (சாப்பிடுவதற்கு), விரும்பேல்-
(நீ) ஆசை கொண்டே.

92. பெரியபாளையத்து அம்மன் கோயிலில் இரண்டு செம்மறியாட்டுக் கிடாய்கள் இருந்தன. அவ்வகள் ஊரார் கொல்லைகளில் மேய்ந்து உடல் தெரியாமல் கொழுந்து லுன்றாக வளர்ந்துவந்தன. ஒருநாள் அவ்விரண்டும் பந்தை துக்கொண்டு ஒரு பந்த வெளியில் ஒன்றை ஒன்றி எதிர்த்துச் சண்டையிட்டத் தொடங்கிற்று. அப்பொழுது உபாபத்தில் மிருத ஒரு நரி அவற்றின் தலைகளிலிருந்து பெரு சூழ் இரத்தத்தைக் கண்டு அதனைப் பந்த ஆசையாட்டு உடுவில் வந்து நாக்கை நீட்டி நுகொண்டு நின்றது. கிடாய்கள் பெருகூரம் வளர்ப்பில் பின்னுக்குச் சென்று அதிக வேகந்தேர்ந்து திடீரென்று பாய்ந்தன. அவற்றின் பாய்ச்சலின் தலை உடைந்து போயிற்று. அப்பறம் அந்நரி பிடிக்கவேயில்லை. அந்த நரியையப்போல நாமும் சண்டைய செய்யும், இடத்தில் நிற்கலாகாது. சதாமஞ்சரி.

முனைமுகத்து நில்லேல்.

முனைமுகத்து - சண்டையையும் இடத்தில், நில்லேல் - (நீ) நிற்காதே.

93. 70-வது கதையில் சுக்கிரபகவான் மிருதசூர சிவி என்ற மகர மந்திரத்தைப் பெற்றிருந்தார் என்றும், அவருக்கு அசூரர் என்னும் ஒருவரை முருட்டுச் சாதியார் சிஷ்யர்களாக இருந்தார்கள் என்றும், அவர்கள் ஒரு சமயத்தில் தெய்வகுருவின் புத்திரனான கசன் என்பவனை சூடத்தனமாடிக்கொண்டு அவனைக் களையில் கலந்து

குருவுக்குக் கொடுத்தார்கள் என்றும் பிடித்திருக்கிறார்கள். ஆவர் கள்ளாசையினால் அதனை அப்படியே பருகிவிட்டார். பின்னர் அறுவு தெளிந்ததும் கசன் தன் வயிற்றில் இருப்பானது அறிந்து மருகிர மகிவையினால் முன்பின ஆலோசியாமல் அவனுக்கு உயர்வரப் பண்ணினார். வயிற்றில் இருக்கின்றவன் வெளியில் வருவதென்பது அப்பற்றம் விதியில்லாமல் அந்த உயர்வரத் தமக்கிரதனை அவனுக்கு உடனே செய்து வெளியில் வரக்கூடுமா. கசன் ஆவர் வயிறறைத் கிழித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்து ஆமரகிரா பலததிலேயே அவ்வாறு உயிர்ப்பறசு செய்தான். அப்பற்றம் அவருக்கு அம்மயாபருகிய பணிகளில் பரிசில் பெற்று சொல்கிறார்கள். ஆதலால், ஆறிவிட்டதை முருடாகளோடு பழகலாகாது மகாபாதம்.

மூர்க்கரோடி டிணங்கேல்.

மூர்க்கரோடி-முருட்டுக்குணம் உடையவர்களுடன், இணங்கேல்-
(நீ) சிநேகம் பண்ணாதே.

14.

15. முன்னொரு காலத்தில் ஒழுக்கம் கெட்டது. அந்த நான் திருவன் காட்டில் இருந்துகொண்டு அங்குவருகின்ற வாகனம் பெல்லாம் வழிப்பறிசெய்து வயிறு வளர்த்து வந்தான். ஒருநாள் அகஸ்தியா முதலான சில உயர்வரத் முனிவர்கள் அந்த வழியில் வந்தார்கள். அந்த நான் அவர்களைக் சார்ந்து அவர்களிடத்தில் உள்ள பொருள்களை அதட்டிப் பறிக்கத் தொடங்கினேன். முனிவர்கள் தங்களிடத்தில் உள்ளவற்றை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு 'நீ வழிப்பறி செய்யும் பாவம் யாருக்குச் சொந்தமானது?' என். வினா பிறர்களை உடனே அந்தணன் ஆலோசனை செய்து, பந்த

பனம் கலங்கித் தன்னை ஆநக்ரிக்ரங்கும்பயிவள் சங்கத
 அடியில் விழுநது பணிநதான். ஆவர்கள் ஒரு நினைவன்
 திரத்தை அவனுக்கு உபதேசமொய்து பெருகருவத
 அவன் அதன் மகிமைமேலால் நெடுநீர்காலம் வரையிலே நெர்
 ரெய்துகொண்டிருந்து கடவுவால் வரங்கொண்டான்.
 பெற்று முடிவில் வாலகீகி பெணனும் பெயருடனாராடு
 சித்தி யாடைநதான். அவனைப் பாலவ காழும் பெயரணம்.
 கனின் உபதேசத்தைக் கேட்டார் அந்நாபடி நடக்கவி
 டும்.

வால்கீகி சரித்திரம்

மேன்மக்கள் சொற்கேள்.

மேன்மக்கள்-(அறிவில்) மேன்மையானவர்களுடைய, (சொல்-
 சொல்லை, கேள் (கீ) கேட்டு நட.

சுரு

96. * * * * *

97. 31-வது, கதைமேலால் இராவண ஹக்ருக் (புரா)
 கர்ணனை வந்து ஒரு சீகொநான இருந்தான் மல்து
 தெரிநகிருக்கிறது. அந்நக்ரும்பாணன் தலை இளம
 பிரயாத்தில் பிரமீதவனை நினைந்து பெருந்தவம் சொ
 நான். பிற்பாடு, அந்நக்ரு கடவுள் வெளிப்பட்டு வந்து
 'என்ன வரம வேண்டும' என்று கேட்டார். நிகநிந்து
 வய (என்றும் இரவாநிநுத,ல்) என்று கேட்ட விருந
 நினைவன் அவசரத்தில் 'துபா' சீநிந்ததுவய (நெரு
 துக்கம்) வேறாமு' என்று சொன்னான். அவர் 'அவ்
 வண்ணமே அடைவாய்' என்று சொல்லி மறைந்து போ
 விட்டார். பிற்பாடு, அவள் உலகத்தில் இருக்கும் வரை
 யில் தன் வாழ்நாட்களைத் தூக்கத்திலேயே முழுவதும்
 கழித்துத் தொலைத்தான். ஆதலால், மூவ்வொருவரும்
 சொல்வதைத் திருந்ததாக ஆலோசித்துச் சொல்லவேண்
 டும்.

இராமாயணம்

குருவுக்குக் கொ. மொழிவதற் மொழி.

அவர் களையது-சொல்வதை; அற- (சந்தேசம்) நீக்கும்படி, மொழி-
டார், பிள்ளை.

இருபாடலை

ஆலோசிர. * * * * *

99. 6-வது கதை துரியோதனை விராடபுரத்
னிதியில்

5 வந்து பாகமடைதகளை மடக்கிக்கொண்டு ஆம மன்
தேசம் யனுடன் பிராருஞ்சண்டை செய்தான் என்று வெளியிடு
யி

கின்றது. அந்தச் சண்டையில் கர்ணன் என்பவன் துரி
யோதனைக்குத் துணை செய்ய வந்திருந்தான். அவன்

எனனை ஒருவராலும் வெல்ல முடியாது; நான் அரை
நாழிலைக்குள் ஆசனனை வெற்றிகொண்டு விடுவேன்;
ஆணமையிருந்தால், அவன் இப்பொழுதே வெளிய
பாட்டு என்னோடு சத்தம் செய்ய வரட்டும் என்று துரியோ
தனார் முநலரன் பெரியவர்களிடத்தில் வல்லமை பேசினான்.
பிற்பாடு, ஆசனனை வந்து அவனை ரணகளத்தில்
எதிர்த்து கிறகுமபொழுது அவ்வொரு காளிலேயே அவ
னிடத்தில் மூன்று தடவை அபரணமடைந்து அவ
மானபாட்டுப் போனான். ஆதலால், எப்படிப்பட்ட குர
களாக இருந்தாலும் வல்லமை போசலாகாது. மகாபாரதம்.

வல்லமை பேசினால்.

வல்லமை - (உன்னுடைய) வல்லமையை, பேசினால் - (நீயே
புகழ்ந்து) பேசிக்கொள்ளாதே.

100. 11-வது கதை நந்திரன் என்பவனைப் பற்றி
கன்றூர்த தெரிவித்திருக்கின்றது. அவன் ஒரு சமயத்
தில் சிவபொருமான் தருமி என்னும் அந்தணன் பொருட்
செ செய்தனுபயினை "கொங்குதெர் வாழ்க்கை" என்ற

பாட்டுக்குக் குற்றம் கூறினான். பின்னர் க் கடவுள் சந்தத் திக்கு வந்து “என் பாட்டுக்குக் குற்றம் கூறினவன் யார்?” என்று அறட்டிக் கேட்டார். நற்கீரன் கருவத் தினால் ‘நான்தான் சொன்னேன்’ என்று ஆவரோடு நெர் நின்று வா தம்மிசய்து ‘பிசுத்த வருத்தமடைந்தான். ஆதலால், நற்கீரனைப்போல நாமும் பெரியவர்களைப் பி வாறு பேசலாகாது’ திருவிளையாடற்புராணம்.

வாதுமுள் கூறேல்.

வாது - வாதுகளை, முன் - (பெரியோர்) முன்னே, கூறேல் - (ஶீ) சொல்லாதே.

101. 11-வது கலையைய படித்துக்கொள் ர.

வித்தை விரும்பு.

வித்தை - கல்விப் பொருளை (தேவதற்கு), விரும்பு - ஶீ ஆசை கொள்ளு.

102. முன்னர் த் தண்டகவனத்தில் சரபங்கர் என்று ஒரு முனிவர் தவம்செய்து கொண்டிருந்தார். தேவா களுக்கு அரசனான இராதிரன் ஒருநாள் அவரிடம் யுகது தவச்சிரேஷ்டரே! தங்கள் தவய மிகவும் பெரியது; பலவஸுகாரன றதய்க். பதங்கள் தங்களுக்குச் சொந்தயா யிருக்கின்றன; அவற்றை அறுபலிப்பதற்கு என்னுடன வாருங்கள்’ என்று பிரார்த்தித்தான். அவர் அவற்றைக் கொஞ்சமும் அங்கீகரிக்காமல் ‘தேவராஜனே! நான் விரும்புவது மோகஷம் ஒன்றுதான் அதனை உன்னால் ஒருபொழுதும் கொடுக்க முடியாது’ என்று சொல்லி அவனைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார். பின்னர் அவ் யிட்டிலுதம் அவருக்கு இராமரால் அளிக்கப்பட்டது. அவர் இராமர் எதிரிலேயே தம உடம்பைச் சந்தோஷ

மாக நெருப்பில் இட்டு மோக்ஷத்தை அடைந்தார். ஆவ
ரைப்போல ஒவ்வொருவரும் மோக்ஷ வின்பத்தை முன்
கிரமமாக விரும்பவேண்டும். இராமாயணம்.

வீடுபேறில்.

வீடு-மோக்ஷ (இன்பத்தை) பெற-அடையும்படி, நில-(நீ அதற்
குரிய ஞானவழியிலே) நில்.

—o—o—o—

103. இராவணனுக்குக் குமபகர்ணனை யல்லாமல்
அபிரீஷணன் எனறு மறுகுரு சகோதரன் இடந்தான்.
அவன் நல்லவர்களைப் பழகியும், நல்ல காரியங்களைச்
செய்தும், அவ்வாறும் புநமுபயத்தி விளங்கினான்.
நெகிழ்ச்சியால் நிறைந்த இராவணனுக்குப் பின் நிறைந்தும்
அவன் சிறிதும் அபகிரமம் செய்ததில்லை. அவன் அப்
பெயர் பழகப்பெயர் இராவணன் குப புநகிமகி ரொல்லி,
அவ்வாறும் நல்ல வழியில் நடந்துகொள்ளும்படி பலவாறு
விவாதிக்கொண்டிருக்கிறான். அந்தப் பரிசுத்த சூக்த
குறல்தான் அவன் நிற்பாடு இராமா அன்புக்குப் பாத்
செய்து, அது இலகைகப் பாட்டினகை அடைந்தான். அவ
னைப் போலவே நாழும் நற்குண நற்கொள்கை உள்ளவர்க
ளாக இருந்து வரவேண்டும். இராமாயணம்.

உத்தமனாய் இர

உத்தமனாய்-(நற்குண நன்செய்கைகளிலே) மேலானவனாக, இரு-
(நீ) இரு

—o—o—o—

104. (2)-வது நடைநடையப் படித்துக்கொள்க.

ஊருடன் கூடிவாழ்.

ஊருடன்-ஊரில் இருப்பவர்களுடன், கூடி - (எல்லாக்காரியங்
களிலும்) கூடியிருந்து, வாழ்-(நீ) வாழ.

—o—o—o—

105. முதல் கையில் இராமன் மிதலைப் பட்டணத்தில் சீதைமைய மணந்து கொண்டு கொண்டான் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். ஆவன் அங்கிருந்து அயோத்திக்(சு)கதிரும்பி வரும்பொழுது அமகக்னி முனிவர் புத்திரரான பரகராவர் வணபவர் ஆவனை நெவழியில் கண்டார். ஆவர் இராமனை சிறுவன் என்று அலாபம் பண்ணிப் பலநகரமாகத் தூவந் தூதும் சகையில் வைத்துக்கொண்டிருப்பாரென்று விசேஷிக்கொடுத்தான் 'சிறுவனை' ஐ சீதைமையாது உயிரி பூட்டி' என்று சொல்லுமா உயர்வன் ஆவனது பத்திற் வண்பய ஆவனலர் வணர் வந்தது ஆவன நொடுக்கு 'ஐயா முனிவரே! தெருந் நடு' ம் 'க' என்று கேட்டான். பரகராம ஆவனது மூலபாரவரு பரகராமத்தொருபு பரகராம செய்த தயம் வல்லா வற்றொருபு ஆதற்கு ஆராயாந் கொடுத்து ஆவனான மூலபது மலநகது பரகராமர். ஆவரைப்போல நாபுயம் மலபரன் வராக்நககளைப் போலாகாது. சூராமாயணம்.

வேட்டெனப் பேசேல்.

வேட்டு என-(சத்தி) வேட்டைப்போல, பேசேல் - (கீ எவருடனும் கடினமாகப்) பேசாதே.

106. கொடுக்கலத்துக்கு முன்பு வணத்தில் மாங்கடையர் என்று ஒரு முனிவர் இருந்தார். ஆயா தமது இளம்பிராயத்தில் தாமசியனைப் பிடித்து அவற்றின் வால்களில் முட்களைச் சொருகிவிட்டு விளையாடுவது வழக்கம். ஆந்தக் காலத்தில் ஆரீது ஆவருக்கு ஒரு விரோதமான லீலாமாட்டாக இருந்து வந்தது. மயது வந்த பிற்பாடு ஆவர் வேடங்களை ஹிணர். சாஸ்திரங்களைக் கற்றார். ருணத்தை அடைந்தார். வணத்தில் நின்று பல வருஷம்

வரைவில் கடுமையான செய்தி. அவ்வாறு செய்தும் அவர் தமது இளம சீரடிகளில் பண்ணிவை வைத்தையே போகி கொள்ள முடியவில்லை. மறுபெறும் சம்பந்தத்தில் அவர் ஆக தயாராய்வு செய்து கொள்ளும் சீரடிகளில் தமது சீருடிகள் கடுமையான செய்திகளில் பண்ணிவை வைத்தையே போகி கொள்ள முடியவில்லை. வேண்டிய ஏனைய சீரடிகளில் அவர் செய்த செய்தி சார்புக்கான செய்தியல்லாதது மகாபாரதம் இரண்டாம் பாகத்தில்.

வேண்டி - வேண்டும் என்றும், வினை - (சீட) காரியங்களை, செயல் - (சீ) செய்யாகே.

107 சார்புக்கான தினமும் ஒருநாள் பாபு விரிபு காரியம் செய்யும்படி செய்து கொடுத்திருக்கின்றன. அவர்களுக்கான தினமும் செய்து கொடுத்திருக்கின்றன. விரிபுக்கான தினமும் செய்து கொடுத்திருக்கின்றன. இன்னும் அதிகாரத்தில் செய்து கொடுத்திருக்கின்றன. அவ்வாறு செய்து கொடுத்திருக்கின்றன. அவ்வாறு செய்து கொடுத்திருக்கின்றன. அவ்வாறு செய்து கொடுத்திருக்கின்றன. அவ்வாறு செய்து கொடுத்திருக்கின்றன. அவ்வாறு செய்து கொடுத்திருக்கின்றன. அவ்வாறு செய்து கொடுத்திருக்கின்றன. அவ்வாறு செய்து கொடுத்திருக்கின்றன.

சாக ஸாஹிதை.

வைகறைத் துயிலேழு.

வைகறை - விடியற்காலத்தில், துயில்-நித்திரையைவிட்டு, எழு- (சீ தினமும்) எழுந்திரு

108. 89-வது கதைப்படிபடி துயில்கொள்க.

ஒண்ணரைச் சேரேல்.

ஒண்ணரை - சததுருக்களை, சேரேல் - (சீ ஒருபொழுதும் சேர் துக்கொள்ளாதே.

விட விளிட்டது. ஆதலால், எப்பொழுதும் கருமய
யோரல் எழும நடுநிலை மாறாமல் இருக்கவேண்ட

மகாப

ஓரம் சொல்லேல்

ஓரம் பக்பாதயான (வாாதககீ), சொல்லேல் (நீ யாடு
கழுக்கிலும்) சொல்லாதே

